

USTAWA

z dnia 29 grudnia 1992 r.

o radiofonii i telewizji

(tekst jednolity)

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Zadaniem radiofonii i telewizji jest:

- 1) dostarczanie informacji;
- 2) udostępnianie dóbr kultury i sztuki;
- 3) ułatwianie korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki;
- 3a) upowszechnianie edukacji obywatelskiej;
- 4) dostarczanie rozrywki;
- 5) popieranie krajowej twórczości audiowizualnej.

1a. Zadania radiofonii i telewizji, o których mowa w ust. 1, są realizowane przez dostarczanie usług medialnych w postaci programów radiowych i telewizyjnych.

2. Odbiór krajowych i zagranicznych programów przeznaczonych przez dostawców usług medialnych do powszechnego odbioru jest wolny, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa.

Art. 1a. 1. Ustawę stosuje się do dostawców usług medialnych ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Dostawcę usługi medialnej uważa się za ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli spełnia on co najmniej jeden z warunków:

- 1) ma swoją siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej oraz:
 - a) decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub
 - b) istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy świadczeniu usługi medialnej działa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub
 - c) istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy świadczeniu usługi medialnej działa zarówno na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak i w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej;
- 2) decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy świadczeniu usługi medialnej działa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a dostawca usługi medialnej ma swoją siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej;
- 3) rozpoczął świadczenie usługi medialnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na podstawie prawa Rzeczypospolitej Polskiej i utrzymuje stabilne i efektywne związki gospodarcze z Rzeczpospolitą Polską, chyba że:
 - a) zarówno siedziba dostawcy usługi medialnej znajduje się w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, jak i decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub
 - b) istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy

świadczeniu usługi medialnej działa w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, w którym dostawca usługi medialnej ma swoją siedzibę, lub decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

3. Za ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się także dostawcę usługi medialnej, jeżeli istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy świadczeniu usługi medialnej działa na jej terytorium oraz dostawca ten:

- 1) ma swoją siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, albo
- 2) ma swoją siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, a decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Ustawę stosuje się także do dostawcy usługi medialnej, który:

- 1) korzysta ze stacji dysłowej do satelity zlokalizowanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo
- 2) nie korzysta z tej stacji, ale korzysta z łącza satelitarnego należącego do Rzeczypospolitej Polskiej - mimo że nie odpowiada on warunkom określonym w ust. 2 i 3 i nie został uznany za dostawcę usługi medialnej ustanowionego w państwie członkowskim Unii Europejskiej na podstawie przepisów prawa tego państwa odpowiadających warunkom określonym w ust. 2 i 3.

Art. 2. 1. Prawo rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych przysługuje jednostkom publicznej radiofonii i telewizji oraz osobom fizycznym, osobom prawnym i osobowym spółkom handlowym, które uzyskały koncesję na taką działalność, albo - w przypadku programów telewizyjnych rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych - wpis do rejestru takich programów.

2. Ustawy nie stosuje się do:

- 1) programu rozpowszechnianego lub rozprowadzanego wyłącznie w obrębie jednego budynku;
- 2) programu rozpowszechnianego lub rozprowadzanego w systemie, w którym urządzenia nadawcze i odbiorcze należą do tej samej osoby, prowadzącej działalność gospodarczą lub inną zarejestrowaną działalność publiczną, a treść programu ogranicza się do spraw związanych z tą działalnością i jest adresowana do pracowników lub innego określonego kręgu osób związanych z nadawcą;
- 3) programu rozprowadzanego w sieci kablowej, jeżeli liczba indywidualnych odbiorców nie przekracza 250;
- 4) programów radiowych rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych oraz audialnych usług na żądanie;
- 5) korespondencji prowadzonej z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej;
- 6) elektronicznych wersji dzienników i czasopism oraz prasy udostępnianej w systemie teleinformatycznym pod warunkiem że nie składają się w przeważającej części z audycji audiowizualnych;
- 7) gier losowych i zakładów wzajemnych, chyba że są częścią audycji usługi medialnej.

Art. 3. Do rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych stosuje się przepisy prawa prasowego, o ile ustawa nie stanowi inaczej.

Art. 3a. Dostawcy usług medialnych, mając na względzie realizację obowiązków określonych w ustawie, w szczególności w art. 14a, art. 16b ust. 3a i art. 18a mogą tworzyć i przystępować do kodeksów dobrych praktyk w rozumieniu ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206).

Art. 4. W rozumieniu ustawy:

- 1) usługą medialną jest usługa w postaci programu, za którą odpowiedzialność redakcyjną ponosi jej dostawca i której podstawowym zadaniem jest dostarczenie przez sieci telekomunikacyjne ogółowi odbiorców audycji, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych; usługą medialną jest także przekaz handlowy;
- 2) audycją jest ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego (audycja audiowizualna) albo ciąg dźwięków (audycja radiowa), stanowiący, ze względu na treść, formę, przeznaczenie lub autorstwo, odrębną całość w stworzonym przez dostawcę usługi medialnej programie lub katalogu audycji udostępnianych publicznie, zwanym dalej "katalogiem";
- 3) odpowiedzialnością redakcyjną jest sprawowanie faktycznej kontroli nad wyborem audycji i sposobem ich zestawienia w programie lub w katalogu; nie uchybia to zasadom odpowiedzialności

- prawnej za treść audycji lub świadczenie usługi;
- 4) dostawcą usługi medialnej jest osoba fizyczna, osoba prawna lub osobowa spółka handlowa ponosząca odpowiedzialność redakcyjną za wybór treści usługi medialnej i decydująca o sposobie zestawienia tej treści, będąca nadawcą;
 - 5) nadawcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub osobowa spółka handlowa, która tworzy i zestawia program oraz rozpowszechnia go lub przekazuje innym osobom w celu rozpowszechniania;
 - 6) programem jest usługa medialna stanowiąca uporządkowany zestaw audycji, przekazów handlowych lub innych przekazów, rozpowszechniany w całości, w sposób umożliwiający jednoczesny odbiór przez odbiorców w ustalonym przez nadawcę układzie;
 - 7) rozpowszechnianiem jest emisja programu drogą bezprzewodową lub przewodową do odbioru przez odbiorców;
 - 8) rozprowadzaniem jest przejmowanie rozpowszechnionego programu w całości i bez zmian oraz równoczesne, wtórne jego rozpowszechnianie;
 - 9) dostarczaniem usługi medialnej jest jej rozpowszechnianie;
 - 10) nadawcą społecznym jest nadawca:
 - a) którego program upowszechnia działalność wychowawczą i edukacyjną, działalność charytatywną, respektuje chrześcijański system wartości, za podstawę przyjmując uniwersalne zasady etyki, oraz zmierza do ugruntowania tożsamości narodowej,
 - b) w którego programie nie są rozpowszechniane audycje ani inne przekazy, o których mowa w art. 18 ust. 5,
 - c) który nie nadaje przekazów handlowych,
 - d) który nie pobiera opłat z tytułu rozpowszechniania, rozprowadzania lub odbierania jego programu;
 - 11) osobą zagraniczną jest osoba zagraniczna w rozumieniu art. 5 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 i Nr 239, poz. 1593);
 - 12) zespołem twórczym jest zespół osób tworzących audycje, do którego zalicza się w szczególności: reżysera, autora scenariusza, scenografa, operatora, odtwórców głównych ról i kompozytora;
 - 13) programem wyspecjalizowanym jest program, w którym nie mniej niż 70% czasu nadawania programu w ciągu miesiąca, w godzinach 6-23, stanowią audycje i inne przekazy realizujące przyjętą specjalizację programu;
 - 14) audycją wytworzoną pierwotnie w języku polskim jest audycja spełniająca wymogi audycji europejskiej w rozumieniu niniejszej ustawy i powstała na podstawie scenariusza wytworzonego pierwotnie w języku polskim, której pierwotna rejestracja została dokonana w języku polskim;
 - 15) audycją dla dzieci jest audycja, która ze względu na czas nadania i treść jest skierowana głównie do dzieci;
 - 16) przekazem handlowym jest każdy przekaz, w tym obrazy z dźwiękiem lub bez dźwięku albo tylko dźwięki, mający służyć bezpośrednio lub pośrednio promocji towarów, usług lub renomy podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą lub zawodową, towarzyszący audycji lub włączony do niej, w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, albo w celach autopromocji, w szczególności reklama, sponsorowanie, telesprzedaż i lokowanie produktu;
 - 17) reklamą jest przekaz handlowy, pochodzący od podmiotu publicznego lub prywatnego, w związku z jego działalnością gospodarczą lub zawodową, zmierzający do promocji sprzedaży lub odpłatnego korzystania z towarów lub usług; reklamą jest także autopromocja;
 - 18) sponsorowaniem jest każdy wkład w finansowanie usługi medialnej lub audycji, przez podmiot, który nie dostarcza usług medialnych i nie produkuje audycji, w celu promocji jego nazwy, firmy, renomy, działalności, towaru lub usługi, znaku towarowego lub innego oznaczenia indywidualizującego;
 - 19) telesprzedażą jest przekaz handlowy zawierający bezpośrednią ofertę sprzedaży towarów lub odpłatnego świadczenia usług;
 - 20) ukrytym przekazem handlowym jest przedstawianie w audycjach towarów, usług, nazwy, firmy, znaku towarowego lub działalności przedsiębiorcy będącego producentem towaru lub świadczącego usługi, jeżeli zamiarem dostawcy usługi medialnej, w szczególności związanym z wynagrodzeniem lub uzyskaniem innej korzyści, jest osiągnięcie skutku reklamowego oraz możliwe jest wprowadzenie publiczności w błąd co do charakteru przekazu;
 - 21) lokowaniem produktu jest przekaz handlowy polegający na przedstawieniu lub nawiązywaniu do towaru, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, a także w postaci nieodpłatnego udostępnienia towaru lub usługi;

- 22) lokowaniem tematu jest przekaz handlowy polegający na nawiązywaniu do towaru, usługi lub ich znaku towarowego w scenariuszu lub liście dialogowej audycji w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie;
- 23) autopromocją jest każdy przekaz pochodzący od dostawcy usługi medialnej mający służyć bezpośrednio lub pośrednio promocji jego audycji, towarów lub usług;
- 24) przekazem tekstowym jest zbiór tekstów i nieruchomych obrazów, rozpowszechnianych za pomocą sygnału telewizyjnego lub radiowego równocześnie z programem;
- 25) producentem jest osoba fizyczna lub osoba prawna, lub jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ § 1 Kodeksu cywilnego, która podejmuje inicjatywę, faktycznie organizuje i ponosi odpowiedzialność za kreatywny, organizacyjny i finansowy proces produkcji utworu audiowizualnego;
- 26) producentem niezależnym wobec danego nadawcy jest producent niepozostający w stosunku pracy z danym nadawcą, niebędący sam nadawcą i nieposiadający udziałów w organizacji nadawcy oraz w którym nadawca ani żaden podmiot od niego zależny bądź należący do tej samej grupy kapitałowej nie posiada żadnych udziałów, a w zarządach nie zasiadają żadne osoby pozostające w stosunku pracy z danym nadawcą lub będące nadawcami;
- 27) przedsiębiorcą jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej;
- 28) audiodeskrypcją jest werbalny, dźwiękowy opis obrazu i treści wizualnych zawartych w audycji audiowizualnej przeznaczony dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku, umieszczony w audycji lub rozpowszechniany równocześnie z audycją;
- 29) systemem teleinformatycznym jest system teleinformatyczny w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204, z późn. zm.);
- 30) siecią telekomunikacyjną jest sieć telekomunikacyjna w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.).

Rozdział 2

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji

Art. 5. Tworzy się Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, zwaną dalej "Krajową Radą", jako organ państwowy właściwy w sprawach radiofonii i telewizji.

Art. 6. 1. Krajowa Rada stoi na straży wolności słowa w radiu i telewizji, samodzielności dostawców usług medialnych i interesów odbiorców oraz zapewnia otwarty i pluralistyczny charakter radiofonii i telewizji.

2. Do zadań Krajowej Rady należy w szczególności:

- 1) projektowanie w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów kierunków polityki państwa w dziedzinie radiofonii i telewizji;
- 2) określanie, w granicach upoważnień ustawowych, warunków prowadzenia działalności przez dostawców usług medialnych;
- 3) podejmowanie, w zakresie przewidzianym ustawą, rozstrzygnięć w sprawach koncesji na rozpowszechnianie programów, wpisu do rejestru programów, zwanego dalej "rejestrem", oraz prowadzenie tego rejestru;
- 3a) uznawanie za nadawcę społecznego lub odbieranie tego przymiotu, na warunkach określonych ustawą;
 - 4) sprawowanie w granicach określonych ustawą kontroli działalności dostawców usług medialnych;
 - 5) organizowanie badań treści i odbioru programów radiowych i telewizyjnych;
 - 6) ustalanie wysokości opłat za udzielenie koncesji oraz wpis do rejestru;
- 6a) ustalanie, na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. Nr 85, poz. 728 i Nr 157, poz. 1314 oraz z 2010 r. Nr 13, poz. 70 i Nr 152, poz. 1023), wysokości opłat abonamentowych;
- 7) opiniowanie projektów aktów ustawodawczych oraz umów międzynarodowych dotyczących radiofonii i telewizji;
- 7a) (utracił moc);
- 8) inicjowanie postępu naukowo-technicznego i kształcenia kadr w dziedzinie radiofonii i telewizji;
- 9) organizowanie i inicjowanie współpracy z zagranicą w dziedzinie radiofonii i telewizji, w tym

współpracy z organami regulacyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej, właściwymi w sprawach usług medialnych;

- 10) współpraca z właściwymi organizacjami i instytucjami w zakresie ochrony praw autorskich, praw wykonawców, praw producentów oraz dostawców usług medialnych;
- 11) przeprowadzanie jawnych i otwartych konkursów na stanowiska członków rad nadzorczych w jednostkach publicznej radiofonii i telewizji;
- 12) propagowanie samoregulacji lub współregulacji w zakresie świadczenia usług medialnych objętych ustawą, w tym przedstawianie, na wniosek dostawcy usługi medialnej, opinii o kodeksie, o którym mowa w art. 3a;
- 13) upowszechnianie umiejętności świadomego korzystania z mediów (edukacji medialnej) oraz współpraca z innymi organami państwowymi, organizacjami pozarządowymi i innymi instytucjami w zakresie edukacji medialnej.

Art. 7. 1. W skład Krajowej Rady wchodzi pięciu członków powoływanych: 2 przez Sejm, 1 przez Senat i 2 przez Prezydenta, spośród osób wyróżniających się wiedzą i doświadczeniem w zakresie środków społecznego przekazu.

2. (utracił moc).

2a. (uchylony).

2b. Przewodniczącego Krajowej Rady wybierają ze swojego grona i odwołują członkowie Krajowej Rady.

3. Krajowa Rada wybiera ze swego grona, na wniosek Przewodniczącego, zastępcę Przewodniczącego Krajowej Rady.

4. Kadencja członków Krajowej Rady trwa 6 lat, licząc od dnia powołania ostatniego członka. Członkowie Krajowej Rady pełnią swe funkcje do czasu powołania następców.

5. Członek Krajowej Rady nie może być powołany na kolejną pełną kadencję.

6. Organ uprawniony do powołania członka Krajowej Rady odwołuje go wyłącznie w przypadku:

- 1) zrzeczenia się swej funkcji;
 - 2) choroby trwale uniemożliwiającej sprawowanie funkcji;
 - 3) skazania prawomocnym wyrokiem za popełnienie przestępstwa z winy umyślnej;
- 3a) złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego, stwierdzonego prawomocnym orzeczeniem sądu;
- 4) naruszenia przepisów ustawy stwierdzonego orzeczeniem Trybunału Stanu.

7. W przypadku odwołania członka lub jego śmierci przed upływem kadencji, właściwy organ powołuje nowego członka Krajowej Rady na okres do końca tej kadencji.

Art. 8. 1. Pracodawca zatrudniający członka Krajowej Rady udzieli mu, na jego wniosek, urlopu bezpłatnego na czas sprawowania funkcji. Okres urlopu wlicza się do stażu pracy, od którego zależą uprawnienia wynikające ze stosunku pracy.

2. (uchylony).

3. W okresie kadencji członków Krajowej Rady ulega zawieszeniu ich członkostwo:

- 1) (utracił moc);
 - 2) we władzach stowarzyszeń, związków zawodowych, związków pracodawców, organizacji kościelnych lub związków wyznaniowych.
4. Nie można łączyć funkcji członka Krajowej Rady z posiadaniem udziałów albo akcji spółki bądź w inny sposób uczestniczyć w podmiocie będącym dostawcą usługi medialnej lub producentem radiowym lub telewizyjnym oraz wszelką działalnością zarobkową, z wyjątkiem pracy dydaktyczno-naukowej w charakterze nauczyciela akademickiego lub pracy twórczej.

Art. 9. 1. Na podstawie ustaw i w celu ich wykonania Krajowa Rada wydaje rozporządzenia i uchwały.

2. Krajowa Rada podejmuje uchwały większością 2/3 głosów ustawowej liczby członków.

3. Krajowa Rada uchwała regulamin swych obrad.

Art. 10. 1. Przewodniczący Krajowej Rady kieruje jej pracami, reprezentuje Krajową Radę oraz wykonuje zadania określone w ustawie.

2. Przewodniczący Krajowej Rady może żądać od dostawcy usługi medialnej przedstawienia

materiałów, dokumentów i udzielenia wyjaśnień w zakresie niezbędnym dla kontroli zgodności działania tego dostawcy z przepisami ustawy, warunkami koncesji lub wiążącymi go aktami samoregulacji.

3. Przewodniczący Krajowej Rady może wezwać dostawcę usługi medialnej do zaniechania działań w zakresie dostarczania usług medialnych, jeżeli naruszają one przepisy ustawy, uchwały Krajowej Rady lub warunki koncesji.

4. Przewodniczący Krajowej Rady na podstawie uchwały Rady może wydać decyzję nakazującą zaniechanie przez dostawcę usługi medialnej działań w zakresie, o którym mowa w ust. 3.

5. Przepisy ust. 2-4 stosuje się odpowiednio do rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych.

Art. 11. 1. Krajowa Rada wykonuje swoje zadania przy pomocy Biura Krajowej Rady.

2. Organizację i tryb działania Biura Krajowej Rady określa regulamin uchwalany przez Krajową Radę.

3. Koszty działalności Krajowej Rady i Biura Krajowej Rady są pokrywane z budżetu państwa.

4. Do pracowników Biura Krajowej Rady stosuje się przepisy o pracownikach urzędów państwowych.

Art. 12. 1. Krajowa Rada przedstawia corocznie do końca marca Sejmowi, Senatowi i Prezydentowi sprawozdanie ze swej działalności za rok poprzedzający oraz informację o podstawowych problemach radiofonii i telewizji.

2. Krajowa Rada przedstawia corocznie Prezesowi Rady Ministrów informację o swojej działalności oraz o podstawowych problemach radiofonii i telewizji.

3. Sejm i Senat uchwałami przyjmują lub odrzucają sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1. Uchwała o przyjęciu sprawozdania może zawierać uwagi i zastrzeżenia.

4. W wypadku odrzucenia sprawozdania przez Sejm i Senat kadencja wszystkich członków Krajowej Rady wygasa w ciągu 14 dni, liczonych od dnia ostatniej uchwały, z zastrzeżeniem ust. 5.

5. Wygaśnięcie kadencji Krajowej Rady nie następuje, jeżeli nie zostanie potwierdzone przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozdział 3

Programy radiowe i telewizyjne

Art. 13. 1. Nadawca kształtuje program samodzielnie w zakresie zadań określonych w art. 1 ust. 1 i ponosi odpowiedzialność za jego treść.

2. Przepis ust. 1 nie narusza przepisów dotyczących odpowiedzialności innych osób za treść poszczególnych audycji, reklam lub innych przekazów.

Art. 14. 1. Nałożenie na nadawcę obowiązku lub zakazu rozpowszechniania określonej audycji lub przekazu może nastąpić wyłącznie na podstawie ustawy.

2. Audycje i przekazy nie pochodzące od nadawcy powinny być wyraźnie wyodrębnione w programie i oznaczone w sposób niebudzący wątpliwości, że nie pochodzą od nadawcy.

Art. 14a. 1. Nadawca jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji umożliwiających identyfikację programu i jego nadawcy, a w szczególności do informacji o:

- 1) nazwie programu;
- 2) nazwisku, nazwie lub firmie tego nadawcy;
- 3) adresie jego siedziby;
- 4) danych kontaktowych, w tym adresu korespondencyjnego, adresu poczty elektronicznej oraz witryny internetowej.

2. Nadawca jest obowiązany do wskazania Krajowej Rady jako organu właściwego w sprawach radiofonii i telewizji.

3. Krajowa Rada może określić, w drodze rozporządzenia, sposób zapewniania przez nadawców dostępu do informacji umożliwiających identyfikację programu i jego nadawcy oraz inne niż wskazane w ust. 1 informacje, uwzględniając potrzeby odbiorców, integralność przekazów, sposób rozpowszechniania programu i oddziaływanie na interesy odbiorców oraz dążąc do nieobciążania dostawców nadmiernymi

utrudnieniami i kosztami w związku z zapewnianiem informacji.

Art. 15. 1. Nadawcy programów telewizyjnych przeznaczają co najmniej 33% kwartalnego czasu nadawania programu na audycje wytworzone pierwotnie w języku polskim, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych, przekazów tekstowych i teleturniejów.

2. Nadawcy programów radiowych, z wyłączeniem programów tworzonych w całości w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub w języku regionalnym w rozumieniu art. 19 ustawy z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym (Dz. U. Nr 17, poz. 141 i Nr 62, poz. 550 oraz z 2009 r. Nr 31, poz. 206 i Nr 157, poz. 1241), przeznaczają co najmniej 33% miesięcznego czasu nadawania w programie utworów słowno-muzycznych na utwory, które są wykonywane w języku polskim, z tego co najmniej 60% w godzinach 5-24.

2a. Przy ustalaniu czasu nadawania w godzinach 5-24, o którym mowa w ust. 2, czas nadawania utworu słowno-muzycznego w tych godzinach wykonywanego w języku polskim przez debiutanta jest liczony jako 200% czasu nadawania utworu.

2b. Za utwór wykonywany przez debiutanta uważa się utwór słowno-muzyczny wykonywany w języku polskim, który w danym okresie rozliczeniowym został rozpowszechniony w programie radiowym, a od daty pierwszego rozpowszechnienia nie minęło 18 miesięcy, przy czym za debiutanta uważa się wyłącznie artystę lub zespół muzyczny, który w powyższym okresie 18 miesięcy po raz pierwszy opublikował album zawierający utwory słowno-muzyczne lub pojedyncze nagranie utworu słowno-muzycznego.

3. Nadawcy programów telewizyjnych przeznaczają ponad 50% kwartalnego czasu nadawania programu na audycje europejskie, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych, przekazów tekstowych i teleturniejów.

4. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, niższy udział w programie telewizyjnym audycji, o których mowa w ust. 1 i 3, oraz w programie radiowym utworów, o których mowa w ust. 2, dla:

- 1) nadawców w pierwszym roku rozpowszechniania przez nich programu,
- 2) programów wyspecjalizowanych, dla których brak jest wystarczającej liczby audycji, o których mowa w ust. 1 i 3, lub utworów, o których mowa w ust. 2,
- 3) programów, na których nadawanie przyznano koncesję określającą, że programy te są przeznaczone dla mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym,
- 4) programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych
- uwzględniając konieczność zachowania proporcji audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim i audycji europejskich oraz uwzględniając możliwość realizacji tych obowiązków w danych kategoriach programów.

Art. 15a. 1. Nadawcy programów telewizyjnych przeznaczają co najmniej 10% kwartalnego czasu nadawania programu na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych, przekazów tekstowych i teleturniejów. W czasie przeznaczonym na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych, audycje wytworzone w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie powinny stanowić co najmniej 50%.

2. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, w odniesieniu do audycji, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 3 oraz w ust. 1:

- 1) sposób prowadzenia przez nadawcę ewidencji czasu nadawania,
- 2) czas przechowywania ewidencji, nie krótszy niż 1 rok,
- 3) zakres informacji zawartych w ewidencji, w tym dane o terminie rozpowszechniania audycji, rzeczywisty czas trwania audycji, tytuł i producenta audycji
- uwzględniając możliwość prowadzenia ewidencji w formie elektronicznej, konieczność zapewnienia przejrzystości oraz jawności informacji znajdujących się w ewidencji oraz nieobciążania nadawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami w związku z prowadzeniem ewidencji.

3. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, niższy udział audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie dla programów telewizyjnych, dla których ze względu na wyspecjalizowany charakter programu brak jest wystarczającej liczby tych audycji, uwzględniając wpływ charakteru programów na możliwość realizacji przez nadawców tych obowiązków.

Art. 15b. 1. Audycją europejską jest audycja:

- 1) pochodząca z państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub
- 2) pochodząca z innego państwa będącego stroną Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej, sporządzonej w Strasburgu dnia 5 maja 1989 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 32, poz. 160 oraz z 2004 r. Nr 28, poz. 250), zwanej dalej "Europejską konwencją o telewizji ponadgranicznej", niestosującego środków dyskryminacyjnych w stosunku do audycji pochodzących z państw członkowskich Unii Europejskiej, lub
- 3) wytworzona w koprodukcji w ramach umowy dotyczącej sektora audiowizualnego zawartej między Unią Europejską a innym państwem trzecim spełniająca wymagania określone w tej umowie, jeżeli państwo to nie stosuje środków dyskryminacyjnych w stosunku do audycji pochodzących z państw członkowskich Unii Europejskiej.

2. Audycja pochodzi z państw, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, jeżeli większość członków zespołu twórczego stale zamieszkuje na terytorium jednego z tych państw oraz spełniony jest co najmniej jeden z warunków:

- 1) audycja jest wyprodukowana przez producenta mającego siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania w państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2;
- 2) produkcja audycji jest nadzorowana i kontrolowana przez osobę fizyczną mającą stałe miejsce zamieszkania w państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, lub przez osobę prawną albo podmiot nieposiadający osobowości prawnej, których siedziba znajduje się w państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2;
- 3) udział współproducentów, mających siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania w państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, w łącznych kosztach produkcji audycji jest większościowy i współprodukcja nie podlega kontroli współproducentów niemających siedziby lub stałego miejsca zamieszkania w państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2.

3. (uchylony).

4. Audycją europejską jest także audycja, która została wyprodukowana w ramach dwustronnych umów o koprodukcji zawartych między państwami członkowskimi Unii Europejskiej i państwami trzecimi, a udział współproducentów, mających siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania na terytorium państwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w łącznych kosztach produkcji audycji jest większościowy oraz współprodukcja nie podlega kontroli współproducentów niemających siedziby lub stałego miejsca zamieszkania na terytorium państwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

5. (uchylony).

Art. 16. 1. Przekazy handlowe powinny być łatwo rozpoznawalne.

2. Reklamy i telesprzedaż powinny być łatwo odróżnialne od materiału redakcyjnego. Reklamy i telesprzedaż odróżnia się w programie za pomocą środków wizualnych, dźwiękowych lub przestrzennych.

3. Reklamy i telesprzedaż nie mogą zajmować więcej niż 12 minut w ciągu godziny zegarowej.

4. Ograniczenia określonego w ust. 3 nie stosuje się do:

- 1) ogłoszeń nadawcy, zawierających jedynie informację o jego audycjach lub fragmenty tych audycji;
- 2) ogłoszeń nadawcy zawierających jedynie informację o dodatkowych produktach uzyskiwanych bezpośrednio z audycji;
- 3) wymaganym prawem oznaczeń przekazów handlowych, w tym wskazań sponsorów.

5. Ogłoszenia, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, są emitowane pomiędzy audycjami i nie mogą zajmować więcej niż 2 minuty w ciągu godziny zegarowej.

6. Bloki programowe poświęcone wyłącznie telesprzedaży powinny być wyraźnie oznaczone w sposób wizualny i dźwiękowy oraz nadawane w sposób nieprzerwany przez co najmniej 15 minut. Do bloków takich nie stosuje się ograniczenia określonego w ust. 3.

7. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia w programach radiowych i telewizyjnych działalności reklamowej i telesprzedaży, w tym:

- 1) warunki nadawania, w tym wyodrębniania, oznaczania i umieszczania, reklam i telesprzedaży w programach,
- 2) wymagania dotyczące osób, których głos lub wizerunek jest wykorzystywany w reklamach, z uwzględnieniem zakresu ograniczeń w prowadzeniu przez nie innych audycji w programach radiowych i telewizyjnych,
- 3) zakres udostępniania przez nadawcę czasu wykorzystywanego na reklamy i telesprzedaż, w tym maksymalny wymiar czasu w okresie rocznym dla jednego przedsiębiorcy lub ugrupowania

gospodarczego,

- 4) sposób prowadzenia i przechowywania przez nadawcę ewidencji czasu nadawanych reklam i telesprzedaży oraz zakres danych objętych tą ewidencją,
- 5) szczegółowe wymagania dla ogłoszeń nadawców, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, oraz sposób ich oznaczania i umieszczania w programach

- kierując się ochroną interesu odbiorców i samodzielności nadawców oraz uwzględniając rozwój technik reklamowych.

Art. 16a. 1. Umieszczanie reklam lub telesprzedaży podczas audycji nie może naruszać integralności audycji, przy uwzględnieniu naturalnych przerw w audycji, jej czasu trwania i charakteru, ani uprawnień podmiotów praw do audycji.

2. W transmisjach zawodów sportowych zawierających przerwy wynikające z przepisów ich rozgrywania oraz w transmisjach innych wydarzeń zawierających przerwy, reklamy lub telesprzedaż mogą być nadawane wyłącznie w tych przerwach.

3. Filmy wyprodukowane dla telewizji, z wyłączeniem serii, seriali i audycji dokumentalnych, oraz filmy kinematograficzne mogą zostać przerywane, w celu nadania reklam lub telesprzedaży, wyłącznie jeden raz podczas każdego okresu pełnych 45 minut przewidzianych w programie.

4. Audycje inne niż określone w ust. 2 mogą być przerywane w celu nadania reklam lub telesprzedaży, jeżeli okres między kolejnymi przerwami w danej audycji wynosi w programie telewizyjnym co najmniej 20 minut, a w programie radiowym co najmniej 10 minut.

5. Za przerywanie audycji uznaje się każde umieszczenie reklamy lub telesprzedaży w trakcie audycji.

6. Nie można przerywać w celu nadania reklam lub telesprzedaży:

- 1) serwisów informacyjnych;
- 2) audycji o treści religijnej;
- 3) audycji publicystycznych i dokumentalnych o czasie krótszym niż 30 minut;
- 4) audycji dla dzieci.

7. Nie można przerywać w celu nadania reklam lub telesprzedaży audycji w programach publicznej radiofonii i telewizji, z wyjątkiem audycji, o których mowa w ust. 2.

Art. 16b. 1. Zakazane jest nadawanie przekazu handlowego:

- 1) wyrobów tytoniowych, rekwizytów tytoniowych, produktów imitujących wyroby tytoniowe lub rekwizyty tytoniowe oraz symboli związanych z używaniem tytoniu, w zakresie regulowanym przez ustawę z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 10, poz. 55, z późn. zm.¹⁾);
- 2) napojów alkoholowych, w zakresie regulowanym przez ustawę z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.²⁾);
- 3) świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej udzielanych wyłącznie na podstawie skierowania lekarza;
- 4) produktów leczniczych, w zakresie regulowanym przez ustawę z dnia 6 września 2001 r. - Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.³⁾);
- 5) gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości, zakładów wzajemnych, gier na automatach, w zakresie regulowanym ustawą z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 857);
- 6) substancji psychotropowych lub środków odurzających oraz środków spożywczych lub innych produktów, w zakresie uregulowanym ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.).

2. Zakazane jest nadawanie przekazów handlowych:

- 1) nawołujących bezpośrednio małoletnich do nabywania produktów lub usług;
- 2) zachęcających małoletnich do wywierania presji na rodziców lub inne osoby w celu skłonienia ich do zakupu reklamowanych produktów lub usług;
- 3) wykorzystujących zaufanie małoletnich, jakie pokładają oni w rodzicach, nauczycielach i innych osobach;
- 4) w nieuzasadniony sposób ukazujących małoletnich w niebezpiecznych sytuacjach;
- 5) oddziałujących w sposób ukryty na podświadomość.

3. Przekaz handlowy nie może:

- 1) naruszać godności ludzkiej;
- 2) zawierać treści dyskryminujących ze względu na rasę, płeć, narodowość, pochodzenie etniczne, wyznanie lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek czy orientację seksualną;
- 3) ranić przekonania religijnych lub politycznych;
- 4) zagrażać fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich;
- 5) sprzyjać zachowaniom zagrażającym zdrowiu, bezpieczeństwu lub ochronie środowiska.

3a. Audycjom dla dzieci nie powinny towarzyszyć przekazy handlowe dotyczące artykułów spożywczych lub napojów zawierających składniki, których obecność w nadmiernych ilościach w codziennej diecie jest niewskazana.

3b. Krajowa Rada, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw zdrowia, może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje artykułów spożywczych lub napojów zawierających składniki, których obecność w nadmiernych ilościach w codziennej diecie jest niewskazana,
- 2) sposób umieszczania w programach przekazów handlowych dotyczących tych artykułów, tak aby przekazy te nie towarzyszyły audycjom dla dzieci

- dążąc do zachęcenia nadawców do przeciwdziałania promowaniu niezdrowego odżywiania wśród dzieci oraz uwzględniając charakter programów, ich wpływ na kształtowanie opinii publicznej i oddziaływanie na interesy odbiorców, bez nakładania nieuzasadnionych obowiązków na nadawców.

4. (uchylony).

Art. 16c. Zakazane są:

- 1) ukryte przekazy handlowe;
- 2) lokowanie produktów, z zastrzeżeniem art. 17a;
- 3) lokowanie tematów.

Art. 17. 1. Odbiorcy powinni zostać wyraźnie poinformowani o sponsorowaniu. Sponsorowane audycje lub inne przekazy są oznaczane przez wskazanie sponsora na ich początku, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie na reklamę lub telesprzedaż. Wskazanie sponsora może zawierać tylko jego nazwę, firmę, znak towarowy lub inne oznaczenie indywidualizujące przedsiębiorcę lub jego działalność, odniesienie do jego towarów, usług lub ich znaku towarowego.

1a. Wskazanie sponsora i żaden element tego wskazania nie może bezpośrednio zachęcać do zakupu lub najmu towarów lub usług, zwłaszcza przez specjalne, promocyjne do nich odniesienie.

2. Wskazanie sponsora nie może zawierać nazwy, firmy, znaku towarowego lub innego oznaczenia indywidualizującego przedsiębiorcę lub jego działalność, widoku towaru albo usługi, których reklama jest zakazana w art. 16b ust. 1.

3. Sponsor nie może wpływać na treść audycji lub innego przekazu oraz ich miejsce w programie w sposób ograniczający samodzielność i niezależność redakcyjną nadawcy. Sponsorowanie nie zwalnia nadawcy od odpowiedzialności za treść audycji.

4. Sponsorowane audycje lub inne przekazy nie mogą zachęcać do kupna lub innego udostępniania towarów lub usług sponsora lub osoby trzeciej.

5. Zabronione jest sponsorowanie audycji lub innych przekazów, z zastrzeżeniem ust. 6, przez:

- 1) partie polityczne;
- 2) związki zawodowe;
- 3) organizacje pracodawców;
- 4) osoby fizyczne lub osoby prawne, których zasadniczą działalność stanowi produkcja lub sprzedaż towarów lub świadczenie usług, o których mowa w art. 16b ust. 1.

6. Zabronione jest sponsorowanie transmisji sportowych przez podmioty wymienione w ust. 5 pkt 1-3 oraz przez przedsiębiorców, których główna działalność polega na produkcji, sprzedaży lub innym udostępnianiu towarów lub usług, których reklama jest zakazana zgodnie z art. 16b ust. 1 pkt 1 i 2, z zastrzeżeniem art. 13¹ ust. 5 i 6 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

6a. Zabronione jest sponsorowanie audycji i innych przekazów przez podmioty prowadzące działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości, przyjmowania zakładów wzajemnych i gier na automatach.

7. Zabronione jest sponsorowanie:

- 1) serwisów informacyjnych, z wyjątkiem sportowych i prognozy pogody;
- 2) audycji publicystycznych o treści społeczno-politycznej;

- 3) audycji poradniczych i konsumenckich;
- 4) audycji wyborczych lub bezpośrednio związanych z kampanią wyborczą.

8. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, sposób sponsorowania audycji lub innych przekazów, z uwzględnieniem zasad określonych w ust. 1-7, w tym w szczególności czas emisji, wskazania sponsora oraz sposób rozpowszechniania informacji o sponsorze w zapowiedzi audycji albo po zakończeniu audycji lub innego przekazu, a także w czasie trwania audycji lub innego przekazu. W rozporządzeniu Krajowa Rada określi sposób prowadzenia i przechowywania przez nadawcę ewidencji sponsorowanych audycji lub innych przekazów oraz zakres informacji objętych tą ewidencją.

Art. 17a. 1. Lokowanie produktu jest dopuszczalne wyłącznie:

- 1) w filmach kinematograficznych, filmach lub serialach wytworzonych na użytek audiowizualnych usług medialnych, a także w audycjach sportowych oraz audycjach rozrywkowych, lub
 - 2) w postaci nieodpłatnego udostępniania towaru lub usługi do wykorzystania w audycji, w szczególności w charakterze rekwizytu lub nagrody
- z wyłączeniem audycji dla dzieci.

2. Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, oznacza się w programach telewizyjnych za pomocą znaku graficznego, a w programach radiowych za pomocą sygnału dźwiękowego informujących o fakcie lokowania produktu, na początku, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie na reklamę lub telesprzedaż.

3. Na końcu audycji, o której mowa w ust. 2, która została wyprodukowana przy udziale nadawcy lub na jego zamówienie, umieszcza się neutralną informację o producencie lub sprzedawcy lokowanego towaru lub podmiocie świadczącym lokowaną usługę oraz o samym towarze lub usłudze.

4. Zastosowanie lokowania produktu nie może naruszać samodzielności i niezależności redakcyjnej nadawcy przez wpływ na treść lub miejsce audycji w programie oraz nie zwalnia nadawcy od odpowiedzialności za treść audycji.

5. Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, nie mogą:

- 1) nadmiernie eksponować danego produktu;
- 2) zachęcać bezpośrednio do nabycia lub najmu towarów lub usług, zwłaszcza przez promocyjne odniesienia do nich.

6. Zakazane jest lokowanie produktu dotyczące towarów lub usług, o których mowa w art. 16b ust. 1.

7. Nadawca jest obowiązany do prowadzenia i przechowywania ewidencji audycji, w których zastosowano lokowanie produktu.

8. W zakresie niezbędnym dla kontroli zgodności działania nadawcy z przepisami ust. 1-7, Przewodniczący Krajowej Rady może żądać od nadawcy przedstawienia dokumentacji w zakresie lokowania produktu. Przepis art. 10 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

9. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki oznaczania przez nadawcę audycji, w których zastosowano lokowanie produktu, w tym wzór znaku graficznego oraz formę sygnału dźwiękowego, o których mowa w ust. 2,
- 2) sposób prowadzenia oraz przechowywania przez nadawcę ewidencji audycji, w których zastosowano lokowanie produktu, oraz zakres danych objętych tą ewidencją

- uwzględniając interesy odbiorców i możliwość prowadzenia przez nadawcę ewidencji w postaci elektronicznej, bez obciążania nadawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami.

Art. 18. 1. Audycje lub inne przekazy nie mogą propagować działań sprzecznych z prawem, z polską racją stanu oraz postaw i poglądów sprzecznych z moralnością i dobrem społecznym, w szczególności nie mogą zawierać treści nawołujących do nienawiści lub dyskryminujących ze względu na rasę, niepełnosprawność, płeć, wyznanie lub narodowość.

2. Audycje lub inne przekazy powinny szanować przekonania religijne odbiorców, a zwłaszcza chrześcijański system wartości.

3. Audycje lub inne przekazy nie mogą sprzyjać zachowaniom zagrażającym zdrowiu lub bezpieczeństwu oraz zachowaniom zagrażającym środowisku naturalnemu.

4. Zabronione jest rozpowszechnianie audycji lub innych przekazów zagrażających fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w szczególności zawierających treści pornograficzne lub w sposób nieuzasadniony eksponujących przemoc.

5. Audycje lub inne przekazy, zawierające sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, inne niż te, o których mowa w ust. 4,

mogą być rozpowszechniane wyłącznie w godzinach od 23 do 6.

5a. Nadawcy są zobowiązani do oznaczania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5, odpowiednim symbolem graficznym przez cały czas ich emisji telewizyjnej lub zapowiedzią słowną, informującą o zagrożeniach wynikających z treści emisji radiowej.

5b. Nadawcy są zobowiązani do oznaczania audycji i innych przekazów, innych niż te, o których mowa w ust. 5, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych i przekazów tekstowych, odpowiednim symbolem graficznym przez cały czas ich emisji telewizyjnej, uwzględniając stopień szkodliwości danej audycji lub przekazu dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych.

6. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania, rozpowszechniania i sposób zapowiadania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5,
 - 2) podział małoletnich na kategorie wiekowe oraz szczegółowe warunki kwalifikowania i rozpowszechniania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5b, z uwzględnieniem godzin nadawania audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej,
 - 3) wzory symboli graficznych i formuł zapowiedzi, o których mowa w ust. 5a i 5b, oraz sposób ich prezentacji
- uwzględniając stopień szkodliwości audycji dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych.

7. Nadawcy dbają o poprawność języka swoich programów i przeciwdziałają jego wulgaryzacji.

Art. 18a. 1. Nadawcy programów telewizyjnych są obowiązani do zapewniania dostępności programów dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, przez wprowadzanie odpowiednich udogodnień: audiodeskrypcji, napisów dla niesłyszących oraz tłumaczeń na język migowy, tak aby co najmniej 10% kwartalnego czasu nadawania programu, z wyłączeniem reklam i telesprzedaży, posiadało takie udogodnienia.

2. Krajowa Rada może określić, w drodze rozporządzenia, niższy niż określony w ust. 1 udział w programie telewizyjnym audycji z udogodnieniami odbioru dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, uwzględniając różnorodną ofertę programową w różnym czasie antenowym, możliwości techniczne, potrzeby odbiorców, sposób rozpowszechniania i specjalizację programu, bez nakładania nieuzasadnionych obowiązków na nadawców.

Art. 19. 1. Działalność nadawcy polegająca na tworzeniu i zestawianiu programu prowadzona jest w formie redakcji w rozumieniu przepisów prawa prasowego.

2. Do przekazów tekstowych stosuje się odpowiednio przepisy o tworzeniu i rozpowszechnianiu programów radiowych i telewizyjnych.

Art. 20. 1. Nadawca utrwala audycje, reklamy lub inne przekazy na odpowiednich nośnikach i przechowuje je przez okres 28 dni od dnia rozpowszechnienia audycji, reklamy lub innego przekazu. Po upływie tego okresu przechowuje się zapisy audycji, reklamy lub innego przekazu będącego przedmiotem postępowania przed organem państwowym do czasu zakończenia tego postępowania.

1a. Na wezwanie Przewodniczącego Krajowej Rady operator rozprowadzający program jest obowiązany utwalić program określony w wezwaniu przez okres w nim wskazany, nie dłuższy niż 14 dni, i niezwłocznie przekazać jego zapis.

2. Osobie, która twierdzi, że treść audycji, reklamy lub innego przekazu narusza jej prawa, należy na jej pisemny wniosek i na koszt nadawcy udostępnić zapis audycji, reklamy lub innego przekazu albo wydać taki zapis na jej koszt, w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

3. W przypadku odmowy udostępnienia zapisu audycji, reklamy lub innego przekazu, osobie, o której mowa w ust. 2, służy roszczenie o udostępnienie zapisu na drodze sądowej; sądem właściwym w tych sprawach jest sąd okręgowy.

4. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, sposoby utrwalania i przechowywania audycji, reklam i innych przekazów przez nadawców, z uwzględnieniem zakresu informacji o przechowywanych materiałach.

Art. 20a. 1. Na pisemny wniosek Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nadawca

jest obowiązany:

- 1) ujawnić dane umożliwiające identyfikację zleceniodawcy audycji lub przekazu handlowego;
 - 2) wydać nieodpłatnie zapis audycji lub przekazu handlowego, w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.
2. Przepis art. 20 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 20b. 1. Nadawca programu telewizyjnego może nadać bezpośrednią transmisję z wydarzenia o zasadniczym znaczeniu społecznym, zwanego dalej "ważnym wydarzeniem", tylko:

- 1) w programie ogólnokrajowym w rozumieniu ustawy lub koncesji, dostępnym w całości bez opłaty, z wyłączeniem opłat abonamentowych w rozumieniu ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych i podstawowych opłat pobieranych przez operatorów sieci kablowych, lub
- 2) jeżeli to samo wydarzenie jest transmitowane przez nadawcę programu spełniającego wymogi określone w pkt 1, na podstawie umowy z nadawcą, który nabył prawa do transmisji danego wydarzenia, lub z innym uprawnionym, z zastrzeżeniem ust. 6.

2. Ze względu na duże zainteresowanie społeczne za ważne wydarzenia uważa się między innymi:

- 1) letnie i zimowe Igrzyska Olimpijskie;
- 2) półfinały i finały mistrzostw świata i Europy w piłce nożnej, a także wszelkie inne mecze w ramach tych imprez z udziałem reprezentacji Polski, w tym mecze eliminacyjne;
- 3) inne mecze z udziałem reprezentacji Polski w piłce nożnej w ramach oficjalnych rozgrywek oraz mecze z udziałem polskich klubów w ramach Ligi Mistrzów i Pucharu UEFA.

3. Krajowa Rada może, w drodze rozporządzenia, określić listę innych, niż wymienione w ust. 2, ważnych wydarzeń, uwzględniając stopień społecznego zainteresowania określonym wydarzeniem i znaczenie tego wydarzenia dla życia społecznego, gospodarczego i politycznego.

4. Jeżeli przewiduje się organizację ważnego wydarzenia w częściach, to każdą taką część uważa się za ważne wydarzenie.

5. Przepis ust. 1 stosuje się do nadań z opóźnieniem, jeżeli opóźnienie nadania transmisji z ważnego wydarzenia nie przekracza 24 godzin i wynika z ważnych powodów, w szczególności:

- 1) z czasu, w którym odbywa się dane wydarzenie, obejmującego okres między godziną 24 a godziną 6 czasu obowiązującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) z pokrywania się w czasie ważnych wydarzeń lub ich części.

6. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli dany nadawca wykaże, że żaden nadawca programu spełniającego wymogi określone w ust. 1 pkt 1 nie wyraził gotowości zawarcia umowy umożliwiającej nadanie transmisji zgodnie z ust. 1 pkt 2.

7. Krajowa Rada w zakresie wynikającym z wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych może, w drodze rozporządzenia, określić:

- 1) listy wydarzeń uznanych przez inne państwa europejskie za ważne wydarzenia;
- 2) zasady wykonywania wyłącznych praw do telewizyjnych transmisji wydarzeń, o których mowa w pkt 1, w sposób zapewniający, że wykonywanie tych praw przez nadawców podlegających ustawie nie pozbawi odbiorców w danym państwie możliwości odbioru tych wydarzeń na zasadach określonych przez dane państwo zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego.

Art. 20c. 1. Nadawca programu telewizyjnego uprawniony do nadania na zasadzie wyłączności transmisji z wydarzenia budzącego istotne zainteresowanie społeczne, zwanego dalej "wydarzeniem", jest obowiązany umożliwić innym nadawcom telewizyjnym realizację prawa do krótkiego sprawozdania.

2. Prawo do krótkiego sprawozdania przysługuje każdemu nadawcy ustanowionemu w:

- 1) Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie będącym stroną Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej, o ile żaden nadawca lub inny podmiot w państwie, w którym jest ustanowiony nadawca ubiegający się o dostęp, nie jest uprawniony do transmisji danego wydarzenia i nie może zapewnić dostępu do krótkiego sprawozdania z niego.

3. Realizację prawa do krótkiego sprawozdania umożliwia się przez udostępnienie nadawcy ubiegającemu się o dostęp wybranych przez niego krótkich fragmentów transmisji wydarzenia, łącznie nie dłuższych niż 90 sekund, z sygnału nadawcy, o którym mowa w ust. 1, za zapłatą kosztów udostępnienia.

4. Nadawca realizujący prawo do krótkiego sprawozdania może nadać udostępnione mu zgodnie z ust. 3 fragmenty w okresie 24 godzin, w ogólnych audycjach informacyjnych lub umieszczonych przy nich informacyjnych serwisach sportowych, trzykrotnie w danym programie, w wymiarze krótkiej informacji o

wydarzeniu, nie dłuższej niż 90 sekund, pod warunkiem wyraźnego podania źródła.

5. Nadawca, o którym mowa w ust. 1, jest zwolniony z obowiązku realizacji prawa do krótkiego sprawozdania w sposób określony w ust. 3, jeżeli nadawca ubiegający się o realizację tego prawa ma możliwość wstępu na miejsce wydarzenia i sporządzenia własnego sprawozdania. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

6. Postanowienia umowne uniemożliwiające realizację prawa do krótkiego sprawozdania zgodnie z ust. 1-4 są nieważne.

Rozdział 4

Publiczna radiofonia i telewizja

Art. 21. 1. Publiczna radiofonia i telewizja realizuje misję publiczną, oferując, na zasadach określonych w ustawie, całemu społeczeństwu i poszczególnym jego częściom, zróżnicowane programy i inne usługi w zakresie informacji, publicystyki, kultury, rozrywki, edukacji i sportu, cechujące się pluralizmem, bezstronnością, wyważeniem i niezależnością oraz innowacyjnością, wysoką jakością i integralnością przekazu.

1a. Do zadań publicznej radiofonii i telewizji, wynikających z realizacji misji, o której mowa w ust. 1, należy w szczególności:

- 1) tworzenie i rozpowszechnianie programów ogólnokrajowych, programów regionalnych, programów dla odbiorców za granicą w języku polskim i innych językach oraz innych programów realizujących demokratyczne, społeczne i kulturalne potrzeby społeczności lokalnych;
 - 2) tworzenie i rozpowszechnianie programów wyspecjalizowanych, na których rozpowszechnianie uzyskano koncesję;
 - 3) budowa i eksploatacja nadawczych i przekaźnikowych stacji radiowych i telewizyjnych;
 - 4) rozpowszechnianie przekazów tekstowych;
 - 5) prowadzenie prac nad nowymi technikami tworzenia i rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych;
 - 6) prowadzenie działalności produkcyjnej, usługowej i handlowej związanej z twórczością audiowizualną, w tym eksportu i importu;
 - 7) popieranie twórczości artystycznej, literackiej, naukowej oraz działalności oświatowej i działalności w zakresie sportu;
 - 8) upowszechnianie wiedzy o języku polskim;
 - 8a) uwzględnianie potrzeb mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym, w tym emitowanie programów informacyjnych w językach mniejszości narodowych i etnicznych oraz języku regionalnym;
 - 9) tworzenie i udostępnianie programów edukacyjnych na użytek środowisk polonijnych oraz Polaków zamieszkałych za granicą;
 - 10) zapewnianie dostępności programów lub ich części i innych usług dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu;
 - 11) upowszechnianie edukacji medialnej.
2. Programy i inne usługi publicznej radiofonii i telewizji powinny:
- 1) kierować się odpowiedzialnością za słowo i dbać o dobre imię publicznej radiofonii i telewizji;
 - 2) rzetelnie ukazywać całą różnorodność wydarzeń i zjawisk w kraju i za granicą;
 - 3) sprzyjać swobodnemu kształtowaniu się poglądów obywateli oraz formowaniu się opinii publicznej;
 - 4) umożliwiać obywatelom i ich organizacjom uczestniczenie w życiu publicznym poprzez prezentowanie zróżnicowanych poglądów i stanowisk oraz wykonywanie prawa do kontroli i krytyki społecznej;
 - 5) służyć rozwojowi kultury, nauki i oświaty, ze szczególnym uwzględnieniem polskiego dorobku intelektualnego i artystycznego;
 - 6) respektować chrześcijański system wartości, za podstawę przyjmując uniwersalne zasady etyki;
 - 7) służyć umacnianiu rodziny;
 - 7a) służyć kształtowaniu postaw prozdrowotnych;
 - 7b) służyć propagowaniu i upowszechnianiu sportu;
 - 8) służyć zwalczaniu patologii społecznych;

- 9) (uchylony);
- 10) służyć edukacji medialnej.

3. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji opracowują corocznie w porozumieniu z Krajową Radą plany finansowo-programowe przedsięwzięć w zakresie realizacji zadań, o których mowa w ust. 1 i 1a, wymagających finansowania ze środków publicznych, z uwzględnieniem części kosztów funkcjonowania i rozwoju tych jednostek.

4. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, terminy przedkładania i zakres planów finansowo-programowych mając na względzie zapewnienie realizacji misji publicznej przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji, a także swobodę nadawców publicznych w kształtowaniu programów.

Art. 22. 1. Organy państwowe mogą podejmować decyzje w sprawach działalności jednostek publicznej radiofonii i telewizji tylko w przypadkach przewidzianych ustawami.

2. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji umożliwiają naczelnym organom państwowym bezpośrednią prezentację oraz wyjaśnianie polityki państwa.

3. Krajowa Rada określa, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 2.

Art. 23. 1. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji stwarzają partiom politycznym możliwość przedstawienia stanowiska w węzłowych sprawach publicznych.

2. Uprawnienia przewidziane w ust. 1 stosuje się odpowiednio do ogólnokrajowych organizacji związków zawodowych i związków pracodawców.

3. Tryb postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 2, określa, w drodze rozporządzenia, Krajowa Rada.

Art. 23a. 1. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji stwarzają organizacjom pożytku publicznego, o których mowa w ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536), możliwość nieodpłatnego informowania o prowadzonej przez te organizacje działalności nieodpłatnej.

2. Przepis ust. 1 nie wyklucza prawa nadawcy do informowania o działalności organizacji pożytku publicznego w szerszym zakresie.

3. Krajowa Rada w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania związanego z nieodpłatnym informowaniem o prowadzonej przez organizacje pożytku publicznego nieodpłatnej działalności pożytku publicznego, w tym sposób przygotowania i emisji audycji oraz czas przeznaczony na ich rozpowszechnianie, uwzględniając różnorodność zadań publicznych określonych w art. 4 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz ich znaczenie dla społeczności.

Art. 24. 1. Podmiotom uczestniczącym w wyborach do Sejmu, Senatu, samorządu terytorialnego oraz Parlamentu Europejskiego zapewnia się możliwość rozpowszechniania audycji wyborczych w programach publicznej radiofonii i telewizji na zasadach określonych odrębnymi przepisami.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do wyborów na urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Podmiotom uprawnionym do udziału w kampanii referendalnej w programach radiowych i telewizyjnych w rozumieniu art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (Dz. U. Nr 57, poz. 507, z późn. zm.⁴⁾) zapewnia się możliwość rozpowszechniania audycji referendalnych w programach publicznej radiofonii i telewizji na zasadach określonych odrębnymi przepisami.

Art. 25. 1. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji mogą tworzyć i rozpowszechniać programy dla odbiorców za granicą w języku polskim i w innych językach.

2. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji są obowiązane tworzyć i rozpowszechniać audycje oświatowe dla szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych.

3. Audycje oświatowe powinny odpowiadać wymogom zawartym w szkolnych programach nauczania.

4. Koszty tworzenia programów oraz audycji, o których mowa w ust. 1 i 2, są pokrywane z budżetu państwa, w granicach określonych ustawą budżetową.

5. Zakres i sposób prowadzenia działalności przewidzianej w ust. 1 i 2 oraz zasady pokrywania jej

kosztów są określone w formie porozumień zawieranych między ministrami właściwymi odpowiednio w sprawach zagranicznych i edukacji narodowej oraz jednostkami publicznej radiofonii i telewizji.

Art. 26. 1. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji działają wyłącznie w formie jednoosobowej spółki akcyjnej Skarbu Państwa, zwanej dalej "spółką".

2. Telewizję publiczną tworzy spółka "Telewizja Polska - Spółka Akcyjna", zawiązana w celu tworzenia i rozpowszechniania ogólnokrajowych programów I, II i TV Polonia oraz regionalnych programów telewizyjnych.

2a. Terenowe oddziały spółki "Telewizja Polska - Spółka Akcyjna" mają swoje siedziby w: Białymstoku, Bydgoszczy, Gorzowie Wielkopolskim, Gdańsku, Katowicach, Kielcach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Opolu, Olsztynie, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie, Wrocławiu.

3. Radiofonie publiczną tworzą:

- 1) spółka "Polskie Radio - Spółka Akcyjna", zawiązana w celu tworzenia i rozpowszechniania ogólnokrajowych programów radiowych i programów dla odbiorców za granicą;
- 2) spółki zawiązane w celu tworzenia i rozpowszechniania regionalnych programów radiowych, zwane dalej "spółkami radiofonii regionalnej".

4. Do spółek wymienionych w ust. 2 i 3 stosuje się, z zastrzeżeniem art. 27-30 ustawy, przepisy Kodeksu spółek handlowych z wyjątkiem art. 312 i 402.

5. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, w porozumieniu z Przewodniczącym Krajowej Rady, dokonuje, w drodze decyzji, rezerwacji częstotliwości niezbędnych do wykonywania ustawowych zadań przez spółki oraz określa warunki wykorzystania tych częstotliwości. Do dokonywania, wprowadzania zmian lub cofania rezerwacji częstotliwości stosuje się przepisy art. 114 i 115 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.⁵⁾).

6. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, w porozumieniu z Przewodniczącym Krajowej Rady, zapewnia dla spółek tworzących i rozpowszechniających:

- 1) ogólnokrajowe programy telewizyjne - częstotliwości niezbędne do pokrycia kraju zasięgiem odbioru programu "Telewizja Polska I" i "Telewizja Polska II";
- 2) ogólnokrajowe programy radiowe - częstotliwości niezbędne do pokrycia kraju zasięgiem odbioru programu pierwszego, drugiego, trzeciego i czwartego oraz częstotliwości niezbędne do rozpowszechniania programów radiowych dla odbiorców za granicą;
- 3) regionalne programy telewizyjne - częstotliwości niezbędne do rozpowszechniania regionalnych programów telewizyjnych;
- 4) regionalne programy radiowe - częstotliwości niezbędne do rozpowszechniania regionalnych programów radiowych.

7. Program TV Polonia jest rozpowszechniany w sposób rozsiewczy satelitarny.

8. Do rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy, drogą rozsiewczą naziemną lub rozsiewczą satelitarną, stosuje się art. 115 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne.

Art. 27. 1. Zarząd spółki liczy od jednego do trzech członków.

2. Kadencja zarządu trwa cztery lata.

3. Członków zarządu, w tym prezesa zarządu, Krajowa Rada powołuje w drodze uchwały na wniosek rady nadzorczej oraz odwołuje w drodze uchwały na wniosek rady nadzorczej lub walnego zgromadzenia.

4. Do zarządu powołuje się wyłącznie osobę posiadającą kompetencje w dziedzinie zarządzania oraz radiofonii i telewizji, spośród kandydatów wyłonionych w konkursie przeprowadzonym przez radę nadzorczą.

5. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, regulamin konkursu na kandydatów na członków zarządu, w tym sposób ogłaszania, organizację i tryb przeprowadzania konkursu oraz sposób ogłaszania wyników konkursu, uwzględniając potrzebę powszechności dostępu do konkursu, zapewnienia obiektywności i jawności postępowania, sprawnego przeprowadzenia konkursu oraz oceny kompetencji kandydatów, o których mowa w ust. 4.

6. Członek zarządu może być odwołany w przypadku:

- 1) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe;
- 2) działania na szkodę spółki;
- 3) zaistnienia okoliczności trwale uniemożliwiających sprawowanie funkcji.

7. Członkowie zarządów i osoby zajmujące kierownicze stanowiska w jednostkach publicznej radiofonii i telewizji kierują się w swojej pracy oraz w ocenie dziennikarzy i innych twórców im podległych zasadami profesjonalizmu, uczciwości i rzetelności oraz wskazaniem zawartymi w art. 21 ust. 1a i 2 ustawy.

Art. 28. 1. Rady nadzorcze spółek "Telewizja Polska - Spółka Akcyjna" i "Polskie Radio - Spółka Akcyjna" liczą po siedmiu członków: pięciu wyłonionych w konkursie przeprowadzonym przez Krajową Radę spośród kandydatów posiadających kompetencje w dziedzinie prawa, finansów, kultury oraz mediów, zgłoszonych przez organy kolegialne uczelni akademickich, jednego powołanego przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego oraz jednego powołanego przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa.

1a. Rady nadzorcze spółek radiofonii regionalnej liczą po pięciu członków: czterech wyłonionych w konkursie przeprowadzonym przez Krajową Radę spośród kandydatów posiadających kompetencje w dziedzinie prawa, finansów, kultury oraz mediów, zgłoszonych przez organy kolegialne uczelni akademickich działających w danym regionie oraz jednego powołanego przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

1b. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, regulamin konkursu na członka rady nadzorczej, w tym sposób ogłaszania, organizację i tryb przeprowadzania konkursu, sposób zgłaszania kandydatów oraz sposób ogłaszania wyników konkursu, uwzględniając potrzebę zapewnienia obiektywności i jawności postępowania, sprawnego przeprowadzenia konkursu oraz oceny kompetencji kandydatów, o których mowa w ust. 1 i 1a.

1c. Uchwała Krajowej Rady w sprawie wyników konkursu, wskazująca osoby wyłonione w konkursie, stanowi ich powołanie w skład rady nadzorczej.

1d. Członek rady nadzorczej może być odwołany przez organ, który go powołał, w przypadku:

- 1) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe;
- 2) działania na szkodę spółki;
- 3) zaistnienia okoliczności trwale uniemożliwiających sprawowanie funkcji.

2. Rada nadzorcza podejmuje uchwały bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy składu rady.

3. Rada nadzorcza wybiera ze swego grona przewodniczącego.

4. Rada nadzorcza uchwała regulamin określający tryb jej działania.

5. Kadencja rady nadzorczej trwa trzy lata.

6. Zgody rady nadzorczej wymaga:

- 1) nawiązywanie i rozwiązywanie stosunku pracy z osobami zajmującymi stanowiska kierownicze określone w statucie spółki;
- 2) zawarcie lub przystąpienie przez spółkę do umowy zbiorowej z przedstawicielami pracowników;
- 3) zawiązanie bądź przystąpienie do spółki innej niż spółka, o której mowa w art. 26 ust. 1, a także nabycie lub zbycie udziałów albo akcji w takiej spółce;
- 4) zbycie lub obciążenie nieruchomości.

7. (uchylony).

Art. 28a. 1. Rady programowe publicznej radiofonii i telewizji liczą 15 członków, których powołuje Krajowa Rada; 10 członków rady programowej reprezentuje ugrupowania parlamentarne. Pozostałych 5 powołuje z grona osób legitymujących się dorobkiem i doświadczeniem w sferze kultury i mediów.

2. Kadencja rady programowej trwa 4 lata, a jej członkowie reprezentują społeczne interesy i oczekiwania związane z działalnością programową spółki.

3. Rada programowa podejmuje uchwały zawierające oceny poziomu i jakości programu bieżącego oraz programów ramowych. Uchwały w sprawach programowych, podejmowane większością głosów w obecności co najmniej połowy składu rady, są przedmiotem obrad i postanowień rady nadzorczej.

4. Członkom rady programowej przysługuje dieta wypłacana przez spółkę w wysokości ustalonej przez Krajową Radę.

5. Zarząd spółki zapewnia członkom rady programowej organizacyjne i finansowe warunki dokonywania ocen poziomu i jakości wyemitowanego programu, badania jego odbioru oraz zlecania niezależnych badań dotyczących percepcji programu i jego społecznych skutków.

Art. 29. 1. W walnym zgromadzeniu Skarb Państwa reprezentowany jest przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa.

2. Zarząd spółki nie jest związany poleceniami i zakazami ustanowionymi przez walne zgromadzenie, jeżeli dotyczą one treści programu.

3. Zmiana statutu spółki wymaga uprzedniej zgody Krajowej Rady.

Art. 30. 1. Tworzenie i rozpowszechnianie regionalnych programów telewizji publicznej należy do terenowych oddziałów spółki, o której mowa w art. 26 ust. 2.

2. Statut spółki określa zakres działania i zadania terenowego oddziału spółki.

3. Działalnością terenowego oddziału spółki kieruje dyrektor powoływany przez radę nadzorczą na wniosek zarządu spółki.

4. Organem opiniodawczo-doradczym dyrektora terenowego oddziału spółki jest rada programowa oddziału.

4a. Powołując rady programowe oddziałów emitujących programy w językach mniejszości narodowych i etnicznych oraz języku regionalnym, dyrektorzy oddziałów uwzględniają kandydatów zgłaszanych przez organizacje społeczne mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym.

5. Krajowa Rada, na wniosek zarządu spółki, po zasięgnięciu opinii dyrektorów terenowych oddziałów, określi minimalny udział audycji tworzonych przez terenowe oddziały spółki w poszczególnych programach ogólnokrajowych.

6. (uchylony).

Art. 30a. 1. Przepisy dotyczące programów dla odbiorców za granicą stosuje się odpowiednio do programu TV Polonia.

2. Organem opiniodawczo-doradczym w sprawach tworzenia i rozpowszechnienia programu TV Polonia jest rada programowa TV Polonia.

Art. 31. 1. Przychodami spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3, są wpływy pochodzące:

- 1) z opłat abonamentowych, odsetek za zwłokę w ich uiszczaniu oraz kar za używanie niezarejestrowanych odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych, z zastrzeżeniem przepisu art. 8 ust. 1 tej ustawy;
- 2) z obrotu prawami do audycji;
- 3) z reklam i audycji sponsorowanych;
- 4) z innych źródeł.

2. Przychodami spółek mogą być również dotacje z budżetu państwa.

3. Akcjonariuszom spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3, nie przysługuje prawo do udziału w zysku.

Art. 31a. 1. Spółki, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3, są obowiązane do określenia w dokumentacji, o której mowa w art. 10 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223, Nr 157, poz. 1241 i Nr 165, poz. 1316 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278), zasad rachunkowości, w tym zakładowego planu kont, w sposób zapewniający ujęcie w księgach rachunkowych przychodów i związanych z nimi kosztów odrębnie w odniesieniu do działalności, o której mowa w art. 21 ust. 1, oraz pozostałej działalności, a także metod przypisywania kosztów i przychodów do poszczególnych rodzajów prowadzonej działalności.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie narusza obowiązków w zakresie rachunkowości i sprawozdawczości wynikających z odrębnych przepisów.

3. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w ust. 1, oraz sposób sporządzania sprawozdań, o których mowa w art. 31b pkt 1-3, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia przestrzegania zasad jawności i przejrzystości wykorzystania środków przeznaczonych na realizację zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1, w sposób niezakłócający konkurencji na rynku.

Art. 31b. Zarządy spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3, są obowiązane do składania Krajowej Radzie:

- 1) rocznego sprawozdania ze sposobu wykorzystania środków, o których mowa w art. 31 ust. 1 i 2, do dnia 15 lutego, za poprzedni rok kalendarzowy;
- 2) kwartalnych sprawozdań dotyczących sposobu wykorzystania środków przyznawanych zgodnie z art. 31 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, do 25. dnia miesiąca następującego po upływie każdego kwartału danego roku kalendarzowego;
- 3) kwartalnych sprawozdań dotyczących kosztów poniesionych na działalność, o której mowa w art. 21 ust. 1, wraz z określeniem źródeł ich finansowania, do 25. dnia miesiąca następującego po upływie każdego kwartału danego roku kalendarzowego;
- 4) (uchylony).

Art. 31c. Zarządy spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3, przygotowują i publicznie udostępniają, do dnia 15 marca za poprzedni rok kalendarzowy, sprawozdania z wykorzystania wpływów z opłat abonamentowych w rozumieniu ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych, odsetek za zwłokę w ich uiszczaniu oraz kar za używanie niezarejestrowanych odbiorników, na realizację misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, ze wskazaniem środków przeznaczonych na wykonanie poszczególnych zadań wymienionych w art. 21 ust. 1a.

Art. 32. W celu realizacji zadań radiofonii i telewizji publicznej spółki mogą tworzyć, za zgodą Krajowej Rady, przedsiębiorców przewidzianych przepisami prawa.

Rozdział 5

Koncesje na rozpowszechnianie programów

Art. 33. 1. Rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych, z wyjątkiem programów publicznej radiofonii i telewizji, wymaga uzyskania koncesji.

1a. Nie wymaga uzyskania koncesji rozpowszechnianie programów telewizyjnych wyłącznie w systemach teleinformatycznych, chyba że program taki ma być rozprowadzany naziemnie, satelitarnie lub w sieciach kablowych.

2. Organem właściwym w sprawach koncesji jest Przewodniczący Krajowej Rady.

3. Przewodniczący Krajowej Rady podejmuje decyzję w sprawie koncesji na podstawie uchwały Krajowej Rady. Decyzja w tej sprawie jest ostateczna.

Art. 34. 1. Przewodniczący Krajowej Rady, po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie określonym w ust. 1a pkt 3, ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" informacje o możliwościach uzyskania koncesji na rozpowszechnianie w sposób rozsiewczy naziemny programu radiowego lub telewizyjnego oraz ustala termin, nie krótszy niż 45 dni od dnia ogłoszenia, do składania wniosków o udzielenie koncesji.

1a. W ogłoszeniu, o którym mowa w ust. 1, określa się:

- 1) przedmiot postępowania;
- 2) warunki programowe rozpowszechniania programu, w tym w szczególności rodzaj i charakter programu;
- 3) częstotliwości lub kanały oraz maksymalną moc promieniowaną i lokalizację stacji nadawczych przeznaczonych do rozpowszechniania programu lub obszar, na którym mogą być wykorzystywane częstotliwości, chyba że do rozpowszechniania programu nie jest wymagana rezerwacja częstotliwości;
- 4) liczbę koncesji;
- 5) czas, na jaki może być udzielona koncesja;
- 6) termin i miejsce składania wniosków.

1b. Przewodniczący Krajowej Rady, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia ogłoszenia, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza w co najmniej dwóch drukowanych dziennikach o zasięgu ogólnopolskim informację o tym ogłoszeniu.

1c. Rozpatrzeniu podlegają wyłącznie wnioski o udzielenie koncesji w związku z ogłoszeniem, o którym mowa w ust. 1.

2. Przewodniczący Krajowej Rady podaje do publicznej wiadomości listę wnioskodawców uczestniczących w postępowaniu o udzielenie koncesji. W przypadku złożenia większej liczby wniosków,

przekraczających istniejące możliwości rozpowszechniania programów, są one rozpatrywane w ramach jednego postępowania.

Art. 35. 1. Koncesja może być udzielona osobie fizycznej, posiadającej obywatelstwo polskie i stałe miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, osobie prawnej lub osobowej spółce handlowej, które mają siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Koncesja dla spółki z udziałem osób zagranicznych może być udzielona, jeżeli:

- 1) udział kapitałowy osób zagranicznych w spółce lub udział osób zagranicznych w kapitale zakładowym spółki nie przekracza 49%;
- 2) umowa lub statut spółki przewidują, że:
 - a) osobami uprawnionymi do reprezentowania lub prowadzenia spraw spółki albo członkami zarządu spółki będą w większości osoby posiadające obywatelstwo polskie i stałe miejsce zamieszkania w Polsce,
 - b) w zgromadzeniu wspólników lub w walnym zgromadzeniu udział głosów osób zagranicznych i spółek zależnych, w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, od osób zagranicznych nie może przekroczyć 49%,
 - c) osoby zagraniczne nie mogą dysponować bezpośrednio lub pośrednio większością przekraczającą 49% głosów w osobowej spółce handlowej,
 - d) członkami rady nadzorczej spółki będą w większości osoby posiadające obywatelstwo polskie i stałe miejsce zamieszkania w Polsce.

3. Koncesja może być również udzielona:

- 1) osobie zagranicznej lub
 - 2) spółce zależnej, w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, od osoby zagranicznej
- których siedziba lub stałe miejsce zamieszkania znajduje się w państwie członkowskim Europejskiego Obszaru Gospodarczego - bez stosowania ograniczeń zawartych w ust. 2.

Art. 35a. 1. Nadawca *społeczny* może złożyć wniosek o udzielenie koncesji na kolejny okres, nie później niż 12 miesięcy przed wygaśnięciem posiadanej koncesji.

2. W przypadku złożenia przez nadawcę *społecznego* wniosku, o którym mowa w ust. 1, odmowa udzielenia koncesji na kolejny okres możliwa jest wyłącznie, gdy w stosunku do nadawcy zachodzi którakolwiek z okoliczności wskazanych w art. 38 ust. 1 lub 2.

3. W przypadku złożenia przez nadawcę wniosku, o którym mowa w ust. 1, do postępowania w sprawie udzielenia koncesji nie stosuje się przepisów art. 34 i 36 ust. 1 i 2.

Art. 36. 1. W postępowaniu o udzielenie koncesji ocenia się w szczególności:

- 1) stopień zgodności zamierzonej działalności programowej z zadaniami określonymi w art. 1 ust. 1 ustawy, z uwzględnieniem stopnia realizacji tych zadań przez innych nadawców działających na obszarze objętym koncesją;
- 2) możliwości dokonania przez wnioskodawcę koniecznych inwestycji i finansowania programu;
- 3) przewidywany udział w programie audycji wytworzonych przez nadawcę lub na jego zamówienie albo we współdziałaniu z innymi nadawcami;
- 4) przewidywany udział audycji, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 3, w programie telewizyjnym albo utworów, o których mowa w art. 15 ust. 2, w programie radiowym lub telewizyjnym;
- 5) dotychczasowe przestrzeganie przepisów dotyczących radiokomunikacji i środków masowego przekazu.

2. Koncesji nie udziela się, jeżeli rozpowszechnianie programów przez wnioskodawcę mogłoby spowodować:

- 1) zagrożenie interesów kultury narodowej, dobrych obyczajów i wychowania, bezpieczeństwa i obronności państwa oraz zagrożenia dla bezpieczeństwa informacji niejawnych;
- 2) osiągnięcie przez wnioskodawcę pozycji dominującej w dziedzinie środków masowego przekazu na danym terenie.

3. Koncesja jest udzielana na 10 lat.

Art. 37. 1. Koncesja określa w szczególności:

- 1) nadawcę, jego siedzibę albo miejsce zamieszkania;
- 2) przedmiot działalności objętej koncesją;

- 3) sposób rozpowszechniania programu (analogowy rozsziewczy naziemny, cyfrowy rozsziewczy naziemny w multipleksie, rozsziewczy satelitarny, w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsziewczego naziemnego lub rozsziewczego satelitarnego) oraz:
- dla rozpowszechniania analogowego rozsziewczego naziemnego:
 - a) lokalizację stacji,
 - b) wysokość zawieszenia anteny,
 - c) maksymalną moc promieniowaną,
 - d) charakterystykę promieniowania anteny,
 - e) częstotliwość,
 - f) polaryzację,
 - dla rozpowszechniania cyfrowego rozsziewczego naziemnego w multipleksie:
 - g) multipleks,
 - h) obszar rozpowszechniania,
 - i) parametry sygnalizacyjne - identyfikatory ID,
 - dla rozpowszechniania rozsziewczego satelitarnego:
 - j) nazwę wykorzystywanego satelity,
 - k) położenie satelity na orbicie,
 - l) częstotliwość,
 - m) lokalizację stacji docelowej,
 - dla rozpowszechniania w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsziewczego naziemnego lub rozsziewczego satelitarnego:
 - n) lokalizację stacji głównej,
 - o) obszar objęty siecią telekomunikacyjną;
- 4) rodzaj programu i czas jego rozpowszechniania;
- 5) datę rozpoczęcia rozpowszechniania programu;
- 6) termin wygaśnięcia koncesji.

2. Koncesja może określać inne warunki prowadzenia działalności, niezbędne dla realizacji przepisów ustawy.

3. Koncesja w zakresie określonym w ust. 1 pkt 3 jest udzielana w porozumieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej, który zajmuje stanowisko, mając na względzie spełnienie warunków określonych w art. 114 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne.

3a. Jeżeli do rozpowszechniania programu radiofonicznego lub telewizyjnego jest wymagana rezerwacja częstotliwości, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonuje jej niezwłocznie na rzecz nadawcy, który uzyskał koncesję, chyba że program ten będzie rozpowszechniany przez operatora multipleksu w sposób cyfrowy drogą rozsziewczą naziemną. Do dokonywania, wprowadzania zmian lub cofania rezerwacji częstotliwości stosuje się przepisy art. 114 i 115 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne oraz nie stosuje się przepisów art. 116 tej ustawy.

4. Krajowa Rada, po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, określi, w drodze rozporządzenia, dane, które powinien zawierać wniosek, oraz szczegółowy tryb postępowania w sprawach udzielania i cofania koncesji.

Art. 37a. Dostawca usługi medialnej jest obowiązany do corocznego składania do Krajowej Rady sprawozdania finansowego, w formie przewidzianej w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

Art. 38. 1. Koncesję cofa się, jeżeli:

- 1) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące nadawcy wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją;
- 2) nadawca rażąco narusza warunki określone w ustawie lub w koncesji;
- 3) działalność objęta koncesją jest wykonywana w sposób sprzeczny z ustawą lub z warunkami określonymi w koncesji, a nadawca, pomimo wezwania Przewodniczącego Krajowej Rady, w wyznaczonym terminie nie usunął stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji lub w ustawie;
- 4) nadawca, pomimo wezwania Przewodniczącego Krajowej Rady, nie rozpoczął rozpowszechniania programu w terminie ustalonym w koncesji lub trwale zaprzestał wykonywania rozpowszechniania

programu za pomocą wszystkich lub niektórych stacji nadawczych - chyba że nadawca wykaże, że opóźnienie rozpoczęcia rozpowszechniania programu lub zaprzestanie rozpowszechniania programu zostały spowodowane okolicznościami od niego niezależnymi. Za trwałe zaprzestanie rozpowszechniania programu uważa się fakt nierozpowszechniania programu przez okres trzech kolejno następujących po sobie miesięcy.

2. Koncesja może być cofnięta, jeżeli:

- 1) rozpowszechnianie programu powoduje zagrożenie interesów kultury narodowej, bezpieczeństwa i obronności państwa lub narusza normy dobrego obyczaju;
- 2) nastąpi ogłoszenie upadłości nadawcy;
- 3) rozpowszechnianie programu powoduje osiągnięcie przez nadawcę pozycji dominującej w dziedzinie środków masowego przekazu na danym rynku właściwym w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów;
- 4) nastąpi przejście bezpośredniej lub pośredniej kontroli nad działalnością nadawcy przez inną osobę.

3. Przewodniczący Krajowej Rady podaje do publicznej wiadomości informacje o wszczęciu postępowania w sprawie cofnięcia koncesji.

4. W przypadku uprawomocnienia się decyzji w sprawie cofnięcia koncesji Przewodniczący Krajowej Rady niezwłocznie ogłasza o możliwości uzyskania koncesji w zakresie objętym cofniętą koncesją.

Art. 38a. 1. Uprawnienia wynikające z koncesji są niezbywalne, z zastrzeżeniem ust. 3-5.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1, nie przechodzą na nabywcę przedsiębiorstwa upadłego.

3. W przypadku łączenia, podziału albo innego rodzaju przekształceń spółek handlowych, uprawnienia, o których mowa w ust. 1, mogą przejść na inny podmiot za zgodą Krajowej Rady wyrażoną w formie uchwały. Odmowa wyrażenia zgody następuje, gdy:

- 1) nadawca osiągnie pozycję dominującą w dziedzinie środków masowego przekazu na danym rynku właściwym w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów;
- 2) nastąpi przejście bezpośredniej lub pośredniej kontroli nad działalnością nadawcy przez inną osobę.

3a. Osoba fizyczna może przenieść uprawnienia wynikające z koncesji, za zgodą Krajowej Rady wyrażoną w formie uchwały, na spółkę, której jest współnikiem i która spełnia warunki, o których mowa w art. 35. Odmowa wyrażenia zgody następuje z przyczyn, o których mowa w art. 36 ust. 2.

4. Na podstawie uchwały Krajowej Rady, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję w sprawie wyrażenia zgody bądź odmowy, o której mowa w ust. 3 i 3a.

5. Do uprawnień wynikających z rezerwacji częstotliwości stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne.

Art. 39. Koncesja na rozpowszechnianie programu telewizyjnego obejmuje również wykorzystanie sygnału telewizyjnego do rozpowszechniania przekazów tekstowych.

Art. 39a. 1. Koncesja może być udzielona na rozpowszechnianie w sieciach kablowych lub w sposób rozsiewczy satelitarny programu poświęconego wyłącznie:

- 1) telesprzedaży;
- 2) autopromocji.

2. Do programów, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy, z wyłączeniem przepisów art. 15-15b.

3. Do programów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, nie stosuje się:

- 1) ograniczenia dopuszczalnego wymiaru czasowego reklam i telesprzedaży w ciągu godziny, określonego w art. 16 ust. 3;
- 2) przepisów art. 16 ust. 6 oraz art. 16a.

Art. 39b. 1. O uznanie za nadawcę społecznego może do Krajowej Rady wystąpić:

- 1) stowarzyszenie w ramach realizacji celów statutowych;
- 2) fundacja w ramach realizacji celów statutowych;
- 3) kościelna lub wyznaniowa osoba prawna kościoła lub związku wyznaniowego o uregulowanej w ustawie sytuacji prawnej.

2. Nadawca społeczny jest zwolniony z opłat za udzielenie lub zmianę koncesji.

3. W przypadku naruszenia przez nadawcę społecznego wymogów określonych w art. 4 pkt 10, organ koncesyjny wydaje decyzję o uchyleniu decyzji o uznaniu za nadawcę społecznego. Stwierdza w

niej obowiązek uiszczenia opłat, o których mowa w ust. 2, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia udzielenia lub zmiany koncesji.

Art. 40. 1. Za udzielenie koncesji pobiera się opłatę, niezależnie od opłat za używanie urządzeń radiokomunikacyjnych oraz używanie częstotliwości, przewidzianych w ustawie o łączności.

2. Krajowa Rada w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, uwzględniając charakter poszczególnych nadawców i ich programów, ustala, w drodze rozporządzenia, wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, oraz może określić podmioty zwolnione od opłaty.

Art. 40a. 1. Nabycie lub objęcie udziałów albo akcji, bądź nabycie prawa z udziałów lub akcji przez osobę zagraniczną w spółce, która posiada koncesję na rozpowszechnianie programu, wymaga zezwolenia Przewodniczącego Krajowej Rady, do którego stosuje się odpowiednio przepisy art. 33 ust. 3, art. 35 ust. 2, art. 36 ust. 2 oraz art. 38.

2. Czynność, o której mowa w ust. 1, dokonaną przez podmiot, w stosunku do którego osoba zagraniczna jest podmiotem dominującym, w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, uważa się za czynność dokonaną przez podmiot dominujący.

3. Przewodniczący Krajowej Rady wydaje i cofa zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, na podstawie uchwały Krajowej Rady.

4. Czynności, o których mowa w ust. 1, dokonane bez zezwolenia są nieważne.

5. Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się do osób zagranicznych lub spółek zależnych, w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, do osób zagranicznych, których siedziby lub miejsce zamieszkania znajdują się w państwach będących członkami Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

Art. 40b. Do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, o której mowa w art. 33, stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Rozdział 6

Rozpowszechnianie niektórych programów telewizyjnych i rozprowadzanie programów

Art. 41. 1. Zgłoszenia do rejestru wymaga:

- 1) program rozprowadzany;
- 2) program telewizyjny rozpowszechniany wyłącznie w systemie teleinformatycznym.

2. Obowiązek określony w ust. 1 pkt 1 nie dotyczy programów, o których mowa w art. 43 ust. 1.

3. Organem prowadzącym rejestr jest Przewodniczący Krajowej Rady.

4. Do postępowania w sprawach wpisu do rejestru stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

5. Rejestr jest jawny.

Art. 42. 1. Za wpis do rejestru pobiera się opłatę.

2. Krajowa Rada w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych ustala, w drodze rozporządzenia, wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, oraz może określać podmioty zwolnione od opłaty.

Art. 43. 1. Operator rozprowadzający program, z wyłączeniem podmiotu rozprowadzającego program w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną w multipleksie, jest obowiązany do rozprowadzania programów "Telewizja Polska I", "Telewizja Polska II" i jednego regionalnego programu telewizyjnego rozpowszechnianego przez Telewizję Polską S.A. oraz programów rozpowszechnianych w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 30 czerwca 2011 r. o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. Nr 153, poz. 903) na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną przez Telewizję Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizję Puls Sp. z o.o. W przypadku operatora rozprowadzającego programy w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozszewczego naziemnego lub rozszewczego satelitarnego obowiązek rozprowadzania regionalnego programu telewizyjnego dotyczy regionalnego programu telewizyjnego właściwego dla danego obszaru.

2. Nadawca, który rozpowszechnia program, wymieniony w ust. 1, nie może odmówić operatorowi

rozprowadzającemu program w sieci telekomunikacyjnej, o której mowa w ust. 1, zgody na rozprowadzanie tego programu, ani też nie może uzależnić udzielenia takiej zgody od uiszczenia jakiegokolwiek wynagrodzenia, w tym w szczególności z tytułu udzielenia licencji za korzystanie z nadania.

3. Przewodniczący Krajowej Rady przeprowadza ocenę realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 1, nie rzadziej niż raz na dwa lata, kierując się interesem społecznym w zakresie dostarczania informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechniania edukacji obywatelskiej.

4. Wyniki oceny Przewodniczący Krajowej Rady przedstawia ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, który podejmuje działania konieczne do zapewnienia, aby obowiązki, o których mowa w ust. 1, były proporcjonalne i przejrzyste oraz nakładane jedynie wtedy, gdy jest to niezbędne do realizacji celów określonych w ust. 3.

Art. 43a. 1. Nadawca, który rozpowszechnia program, wymieniony w art. 43 ust. 1, jest obowiązany do nieodpłatnego udostępniania tego programu na wniosek operatora rozprowadzającego program, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku.

2. Jeżeli nadawca nie wykonał obowiązku polegającego na nieodpłatnym udostępnianiu programu, Przewodniczący Krajowej Rady, na wniosek operatora rozprowadzającego program, wzywa nadawcę do udostępnienia tego programu temu operatorowi, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.

3. Operator rozprowadzający program, jest obowiązany:

- 1) rozprowadzać i oferować program, który został mu nieodpłatnie udostępniony;
- 2) umieszczać w swojej ofercie informację, że program ten jest przeznaczony do powszechnego i nieodpłatnego odbioru również w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną.

Art. 44. 1. Organ rejestracyjny dokonuje wpisu do rejestru programu, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1, na podstawie zgłoszenia.

2. Operator rozprowadzający program dokonuje zgłoszenia programu do rejestru nie później niż na miesiąc przed rozpoczęciem jego rozprowadzania.

3. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1:

- 1) wskazuje wnioskodawcę, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania, adres korespondencyjny, w tym poczty elektronicznej, zapewniający skuteczny i szybki kontakt;
- 2) wskazuje program przewidziany do rozprowadzania i jego nadawcę;
- 3) określa obszar, na którym program ma być rozprowadzany.

4. Operator rozprowadzający program dołącza do zgłoszenia:

- 1) dokumenty wskazujące, że rozprowadzanie programu nie będzie naruszało praw nadawcy programu;
- 2) dokumenty wskazujące, że program jest rozpowszechniany, a w przypadku programu przekazywanego przez nadawcę operatorowi - umowę z nadawcą programu.

5. (uchylony).

6. Wpis do rejestru zawiera w szczególności dane, o których mowa w ust. 3, z wyjątkiem adresu miejsca zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres siedziby.

7. Rozprowadzanie programu można rozpocząć, jeżeli organ rejestracyjny nie odmówił rejestracji w terminie miesiąca od dnia zgłoszenia, pod warunkiem uiszczenia przez operatora opłaty, o której mowa w art. 42 ust. 1.

8. Organ rejestracyjny może wezwać operatora rozprowadzającego program do uzupełnienia zgłoszenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W sytuacji gdy organ rejestracyjny wezwał operatora do uzupełnienia zgłoszenia, termin, o którym mowa w ust. 7, biegnie od dnia wpływu uzupełnienia zgłoszenia.

9. Operator rozprowadzający program jest obowiązany zgłaszać organowi rejestracyjnemu, w terminie 14 dni, zmiany stanu faktycznego i prawnego objętego wpisem do rejestru, powstałe po dniu dokonania wpisu. Do zgłaszania zmian stosuje się odpowiednio przepisy o wpisie do rejestru.

Art. 44a. 1. Organ rejestracyjny dokonuje wpisu do rejestru programu, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2, na podstawie zgłoszenia.

2. Nadawca programu telewizyjnego rozpowszechnianego wyłącznie w systemie teleinformatycznym dokonuje zgłoszenia programu do rejestru nie później niż na miesiąc przed rozpoczęciem jego rozpowszechniania.

3. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1:

- 1) wskazuje nadawcę, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania, adres korespondencyjny, w tym poczty elektronicznej, zapewniający skuteczny i szybki kontakt;
- 2) zawiera podstawowe informacje o programie przewidzianym do rozpowszechniania;
- 3) określa sposób rozpowszechniania programu.

4. Wpis do rejestru zawiera w szczególności dane, o których mowa w ust. 3, z wyjątkiem adresu miejsca zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres siedziby.

5. Rozpowszechnianie programu można rozpocząć, jeżeli organ rejestracyjny nie odmówił rejestracji w terminie miesiąca od dnia zgłoszenia.

6. Organ rejestracyjny może wezwać nadawcę do uzupełnienia zgłoszenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W sytuacji gdy organ rejestracyjny wezwał nadawcę do uzupełnienia zgłoszenia, termin, o którym mowa w ust. 5, biegnie od dnia wpływu uzupełnienia zgłoszenia.

7. Nadawca jest obowiązany zgłaszać organowi rejestracyjnemu, w terminie 14 dni, zmiany stanu faktycznego i prawnego objętego wpisem do rejestru, powstałe po dniu dokonania wpisu. Do zgłaszania zmian stosuje się odpowiednio przepisy o wpisie do rejestru.

Art. 45. 1. Organ rejestracyjny wykreśla z rejestru program, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2, jeżeli w programie tym, w okresie ostatnich 12 miesięcy, co najmniej dwukrotnie zostały zamieszczone treści poważnie naruszające przepisy art. 18 ust. 1, 4 i 5.

2. Organ rejestracyjny odmawia wpisu do rejestru programu, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1, jeżeli w programie tym, w okresie ostatnich 12 miesięcy, co najmniej dwukrotnie zostały zamieszczone treści poważnie naruszające przepisy art. 18 ust. 1, 4 i 5.

3. Organ rejestracyjny wykreśla z rejestru program rozprowadzany, jeżeli:

- 1) w programie tym, w okresie ostatnich 12 miesięcy, co najmniej dwukrotnie zostały zamieszczone treści poważnie naruszające przepisy art. 18 ust. 1, 4 i 5;
- 2) operator bez zezwolenia nadawcy wprowadza zmiany do programu, rozpowszechnia go nie w całości lub nierównocześnie.
- 3) (uchylony).

4. Odmowa wpisu lub jego wykreślenie, o których mowa w ust. 1-3, następuje w drodze decyzji administracyjnej, do której stosuje się odpowiednio przepis art. 33 ust. 3.

Art. 46. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb prowadzenia rejestru programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemie teleinformatycznym i programów rozprowadzanych, w tym:

- 1) wzór rejestru,
- 2) wzór zgłoszenia o wpis do rejestru

- uwzględniając możliwość prowadzenia rejestru oraz zgłaszania do niego wniosków w systemie teleinformatycznym, konieczność zapewnienia przejrzystości i kompletności zapisu informacji znajdujących się w rejestrze oraz sprawność postępowania rejestracyjnego, a także nieobciążanie dostawców usług medialnych utrudnieniami w zakresie wykonywanej działalności.

Art. 46a. 1. Jeżeli nadawca programu, o którym mowa w art. 45 ust. 3 pkt 1, jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Krajowa Rada zawiadamia tego nadawcę i Komisję Europejską o stwierdzonych naruszeniach oraz o zamiarze wykreślenia rozprowadzanego programu z rejestru. Program jest wykreślany z rejestru, jeżeli w ciągu dwóch miesięcy od zawiadomienia, w wyniku konsultacji prowadzonych przez Krajową Radę z państwem, w którym jest ustanowiony nadawca, i z Komisją Europejską, nie nastąpi zaniechanie naruszeń.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, muszą być obiektywnie niezbędne, stosowane w sposób niedyskryminacyjny i proporcjonalny do zamierzonych celów oraz gdy zostały spełnione następujące warunki:

- 1) Krajowa Rada powiadomiła Komisję Europejską i państwo członkowskie, w którym nadawca ma swoją siedzibę, o zamiarze podjęcia takich środków i uzasadniła swoją ocenę oraz
- 2) Komisja Europejska stwierdziła, że środki te są zgodne z prawem unijnym.

Art. 46b. 1. Jeżeli program nadawcy ustanowionego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej jest kierowany w całości lub w przeważającej części na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

Przewodniczący Krajowej Rady może wystąpić do państwa, w którym ustanowiony jest nadawca tego programu w celu zastosowania odpowiedniego rozwiązania, w tym zwłaszcza zapewniającego poszanowanie w tym programie zasad ochrony interesu publicznego określonych w ustawie oraz w przepisach odrębnych.

2. Jeżeli w ciągu dwóch miesięcy od wystąpienia, o którym mowa w ust. 1, nie dojdzie do zastosowania odpowiedniego rozwiązania, a nadawca danego programu jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej w celu obejścia przepisów obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej, Przewodniczący Krajowej Rady może zawiadomić Komisję Europejską oraz państwo, w którym ustanowiony jest nadawca, o zamiarze odmowy wpisu do rejestru lub wykreślenia z rejestru programu, lub zastosowania innego przewidzianego prawem niezbędego, niedyskryminacyjnego i proporcjonalnego środka. Do zawiadomienia dołącza się uzasadnienie.

3. Oceniając, czy program, o którym mowa w ust. 1, jest w całości lub w przeważającej części kierowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Krajowa Rada może się odwołać do takich kryteriów, jak źródło dochodów z reklam telewizyjnych lub abonamentu, główny język danej usługi lub obecność audycji lub przekazów handlowych skierowanych bezpośrednio do widzów w państwie członkowskim, w którym są one odbierane.

4. Przewodniczący Krajowej Rady może wydać decyzję o odmowie wpisu do rejestru lub wykreśleniu z rejestru programu, o którym mowa w ust. 1 i 2, lub innym środku, wyłącznie jeżeli Komisja Europejska, w drodze decyzji, nie stwierdzi, w terminie trzech miesięcy od zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, że byłoby to sprzeczne z prawem Unii Europejskiej.

5. Przewodniczący Krajowej Rady dokonuje wystąpienia, o którym mowa w ust. 1, oraz zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, na podstawie uchwały Krajowej Rady.

Art. 47. (uchylony).

Rozdział 7

(uchylony).

Art. 48 (uchylony).

Art. 49 (uchylony).

Art. 50 (uchylony).

Art. 51 (uchylony).

Rozdział 8

Odpowiedzialność prawna

Art. 52. 1. Kto rozpowszechnia program radiowy lub telewizyjny bez koncesji
- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.
2. Kto rozprowadza program radiowy lub telewizyjny bez wpisu do rejestru
- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Art. 53. 1. Jeżeli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 14a ust. 1 i 2, art. 15 ust. 1, 2 i 3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1-6, art. 16a, art. 16b ust. 1-3, art. 16c, art. 17 ust. 1-7, art. 17a ust. 1-7, art. 18 ust. 1-5b, art. 18a ust. 1, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6, art. 20c ust. 1-5, art. 43 ust. 2, art. 43a ust. 1 lub z przepisów wydanych na podstawie art. 14a ust. 3, art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 2 i 3, art. 16 ust. 7, art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8, art. 17a ust. 9, art. 18 ust. 6 i art. 18a ust. 2 lub nie zastosował się do wezwania, o którym mowa w art. 43a ust. 2, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50% rocznej opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonych do nadawania programu, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za częstotliwość, karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości

finansowe.

2. Przewodniczący Krajowej Rady może nałożyć karę, o której mowa w ust. 1, także w decyzji wydanej na podstawie art. 10 ust. 4.

3. Kara pieniężna jest płatna z dochodu po opodatkowaniu lub z innej formy nadwyżki przychodów nad wydatkami, zmniejszonej o podatki.

4. Kary pieniężnej nie można nałożyć, jeżeli od naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1, upłynął jeden rok.

Art. 53a. 1. Jeżeli dostawca usługi medialnej rozpowszechnia program telewizyjny w systemie teleinformatycznym bez wpisu do rejestru, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na dostawcę karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu dostawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Przepisy art. 53 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

2. W pierwszym roku prowadzonej działalności kara, o której mowa w ust. 1, nie może przekraczać wysokości dziesięciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w kwartale poprzedzającym wydanie decyzji nakładającej karę, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".

Art. 53b. 1. Jeżeli operator rozprowadzający program narusza obowiązek, o którym mowa w art. 43 ust. 1 lub art. 43a ust. 3, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu tego operatora, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność operatora oraz jego możliwości finansowe.

2. W przypadku gdy okres działania operatora, o którym mowa w ust. 1, jest krótszy niż rok kalendarzowy, za podstawę wymiaru kary przyjmuje się kwotę 500 tys. zł.

3. Przewodniczący Krajowej Rady może żądać od operatora, o którym mowa w ust. 1, udzielenia wyjaśnień, przedstawienia dokumentów, w szczególności rocznego sprawozdania finansowego za poprzedni rok podatkowy, w zakresie wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 43 ust. 1 lub art. 43a ust. 3.

Art. 54. 1. Jeżeli osoba kierująca działalnością dostawcy usługi medialnej nie wykonuje decyzji wydanych na podstawie art. 10 ust. 4, Przewodniczący Krajowej Rady może wydać decyzję nakładającą na nią karę pieniężną, nieprzekraczającą jednak jej sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

2. Tej samej karze może podlegać osoba kierująca działalnością dostawcy usługi medialnej za nieudzielenie lub udzielenie niezetelnych informacji na żądanie Przewodniczącego Krajowej Rady, przewidziane przepisem art. 10 ust. 2.

3. Decyzja nakładająca karę nie może być wydana, jeżeli od daty wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, upłynęły dwa lata.

Art. 55. Kary, o których mowa w art. 53-54, podlegają wpłacie do budżetu państwa.

Art. 56. 1. Od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady wydanych na podstawie art. 10 ust. 4 oraz art. 53-54 służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - sądu gospodarczego.

2. W postępowaniu w sprawach odwołań od decyzji, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące spraw z zakresu przeciwdziałania praktykom monopolistycznym.

3. W razie złożenia odwołania od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady do sądu, stronie nie przysługują środki prawne wzruszenia decyzji przewidziane w Kodeksie postępowania administracyjnego, w szczególności dotyczące wznowienia postępowania, uchylecia, zmiany oraz stwierdzenia nieważności decyzji.

Rozdział 9

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 57. W ustawie z dnia 30 grudnia 1950 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej

Polskiej i Dziennika Urzędowego Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" (Dz. U. Nr 58, poz. 524 i z 1991 r. Nr 94, poz. 420) w art. 1 w ust. 1 w pkt 2 po wyrazach "i ministrów" skreśla się przecinek i dodaje się wyrazy "oraz Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji,".

Art. 58. W ustawie z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu (Dz. U. Nr 11, poz. 84 i z 1993 r. Nr 5, poz. 22) w art. 1 w ust. 2 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje pkt 7 w brzmieniu:
"7) członkowie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji."

Art. 59. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 29, poz. 154, z 1990 r. Nr 51, poz. 297, Nr 55, poz. 321 i Nr 86, poz. 504 oraz z 1991 r. Nr 95, poz. 425 i Nr 107, poz. 459) w art. 48 wprowadza się następujące zmiany: (zmiany pominięto).

Art. 60. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (Dz. U. Nr 29, poz. 155, z 1990 r. Nr 51, poz. 297, Nr 55, poz. 321 i Nr 86, poz. 504 oraz z 1991 r. Nr 95, poz. 425) w art. 25 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

"4. Kościoły i inne związki wyznaniowe mają prawo do emitowania w radiu i telewizji programów religijno-moralnych, społecznych i kulturalnych w sposób określony w porozumieniach między władzami danego kościoła lub innego związku wyznaniowego a jednostkami publicznej radiofonii i telewizji."

Art. 61. W ustawie z dnia 23 listopada 1990 r. o łączności (Dz. U. Nr 86, poz. 504 oraz z 1991 r. Nr 69, poz. 293 i Nr 105, poz. 541) wprowadza się następujące zmiany: (zmiany pominięto).

Art. 62. W ustawie z dnia 4 lipca 1991 r. o stosunku Państwa do Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego (Dz. U. Nr 66, poz. 287 i Nr 95, poz. 425) w art. 36 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

"2. Sposób realizacji uprawnień, o których mowa w ust. 1, regulują porozumienia między Świętym Soborem Biskupów a jednostkami publicznej radiofonii i telewizji."

Art. 63. 1. Znosi się Komitet do Spraw Radia i Telewizji "Polskie Radio i Telewizja", zwany dalej "Komitetem". Przewodniczący Komitetu kieruje działalnością państwowej jednostki organizacyjnej "Polskie Radio i Telewizja" do czasu zarejestrowania spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3.

2. Przewidziane w ustawach szczególnych zadania Komitetu oraz Przewodniczącego Komitetu w zakresie tworzenia i rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych przechodzą na jednostki publicznej radiofonii i telewizji, odpowiednio do zakresu ich zadań ustawowych i statutowych.

3. Przewidziane w ustawach szczególnych zadania Komitetu oraz Przewodniczącego Komitetu w zakresie administracji państwowej przechodzą do właściwości Krajowej Rady.

4. Funkcje organu założycielskiego w stosunku do przedsiębiorstw państwowych oraz uprawnienia nadzorcze w stosunku do jednostek badawczo-rozwojowych podległych Komitetowi przejmuje Przewodniczący Krajowej Rady.

5. Zezwolenia na używanie urządzeń telekomunikacyjnych przeznaczonych do nadawania programów radiowych i telewizyjnych wygasają z dniem rozpoczęcia działalności na tym samym terenie przez nadawcę, któremu przyznano w koncesji częstotliwość wykorzystywaną dotychczas do nadawania programu, lecz nie później niż po upływie roku od dnia wejścia ustawy w życie.

6. Przepis ust. 5 nie dotyczy uprawnień wydanych na podstawie ustawy, o której mowa w art. 59.

7. Do nadawców posiadających zezwolenie, o którym mowa w ust. 5, i do nadawców posiadających zezwolenia wydane w związku z ustawą, o której mowa w art. 59, przepisu art. 52 nie stosuje się.

8. Podmioty rozprowadzające programy w sieciach kablowych dostosują swoją działalność do wymogów określonych w rozdziale 6 w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia ustawy w życie.

Art. 64. 1. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa zawiąże:

- 1) spółkę, o której mowa w art. 26 ust. 2, z siedzibą w Warszawie i oddziałami terenowymi w Bydgoszczy, Gdańsku, Katowicach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie i we Wrocławiu;
- 2) spółkę, o której mowa w art. 26 ust. 3 pkt 1, z siedzibą w Warszawie oraz spółki, o których mowa w art. 26 ust. 3 pkt 2, z siedzibami w Białymstoku, Bydgoszczy, Gdańsku, Katowicach, Kielcach,

Krakowie, Koszalinie, Lublinie, Łodzi, Opolu, Olsztynie, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie, we Wrocławiu i w Zielonej Górze.

2. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa może zawiązać spółki radiofonii regionalnej z siedzibami w innych miejscowościach niż wymienione w ust. 1 pkt 2.

3. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa uzgodni treść statutów spółek, o których mowa w ust. 1 i 2, z Krajową Radą. Statut spółki, o której mowa w art. 26 ust. 2, może przewidywać oddziały terenowe w innych miejscowościach niż wymienione w ust. 1 pkt 1.

4. Pierwsze zarządy spółek, o których mowa w ust. 1 i 2, powoła Krajowa Rada.

Art. 65. 1. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa wniesie do spółek, o których mowa w art. 64 ust. 1, mienie pozostałe po likwidacji państwowej jednostki organizacyjnej "Polskie Radio i Telewizja", zwanej dalej "PRTV".

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, w terminie 1 miesiąca od dnia wejścia ustawy w życie, szczegółowy tryb inwentaryzacji mienia wymienionego w ust. 1, zasadę podziału i przekazywania tego mienia oraz tryb rozpoznawania spraw spornych.

3. Czynności podejmowane w wykonaniu art. 64 ust. 1 i 2 są wolne od opłat sądowych i skarbowych; do opłat za czynności notarialne związane z zawiązaniem tych spółek stosuje się odpowiednio przepisy o przekształcaniu przedsiębiorstwa państwowego w spółkę.

Art. 66. 1. Grunty stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w dniu wejścia w życie ustawy w zarządzie PRTV, z dniem zarejestrowania spółek stają się z mocy prawa przedmiotem użytkowania wieczystego tych spółek. Do użytkowania wieczystego nie stosuje się przepisów art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127, Nr 103, poz. 446 i Nr 107, poz. 464) w części dotyczącej pierwszej opłaty.

2. Budynki i inne urządzenia oraz lokale znajdujące się na gruntach stanowiących własność Skarbu Państwa, będących w dniu wejścia w życie ustawy w zarządzie PRTV, z dniem zarejestrowania spółek stają się z mocy prawa własnością tych spółek. Nabycie własności następuje nieodpłatnie.

3. Nabycie prawa użytkowania wieczystego gruntów, o których mowa w ust. 1, oraz własności budynków, innych urządzeń i lokali, o których mowa w ust. 2, stwierdza się decyzją wojewody. W decyzji tej określa się również warunki użytkowania wieczystego, z zachowaniem zasad określonych w art. 236 Kodeksu cywilnego.

Art. 67. 1. Pracownicy PRTV stają się z mocy prawa pracownikami właściwej spółki, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Stosunek pracy pracowników zatrudnionych na stanowiskach kierowniczych, określonych przez Krajową Radę, ustaje z mocy prawa z dniem wpisania spółki do rejestru handlowego. Ustanie stosunku pracy jest równoznaczne w skutkach prawnych z rozwiązaniem stosunku pracy wskutek wypowiedzenia umowy o pracę przez zakład pracy. Zatrudnienie tych pracowników w spółce może nastąpić na warunkach uzgodnionych przez strony.

3. Za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed wpisaniem spółki do rejestru handlowego, odpowiada spółka.

Art. 68. 1. Na spółki przechodzą z mocy ustawy uprawnienia i obowiązki Komitetu i PRTV wynikające z decyzji administracyjnych.

2. Minister Łączności w porozumieniu z Przewodniczącym Krajowej Rady przydzieli spółkom, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3, częstotliwości wykorzystywane przez PRTV w chwili wejścia w życie ustawy do emisji programów telewizyjnych i radiofonicznych.

3. Uprawnienia do używania częstotliwości, o których mowa w ust. 2, przyznane innym podmiotom na podstawie dotychczasowych przepisów, wygasają z dniem przyznania tych częstotliwości spółkom.

4. Przydział częstotliwości, o których mowa w ust. 2, następuje bez opłat.

Art. 69. 1. Uprawniony organ powołujący członków Krajowej Rady na pierwszą kadencję po wejściu w życie ustawy wskaże, który z nich powołany został na okres dwóch, a który na okres czterech lat.

2. Pierwsze posiedzenie Krajowej Rady zwołuje Marszałek Senatu, który przewodniczy jej obradom.

3. Pierwszy Przewodniczący Krajowej Rady jest powoływany spośród wszystkich członków Rady pierwszej kadencji.

Art. 70. 1. Traci moc ustawa z dnia 2 grudnia 1960 r. o Komitecie do Spraw Radia i Telewizji "Polskie Radio i Telewizja" (Dz. U. Nr 54, poz. 307 oraz z 1984 r. Nr 54, poz. 275).

2. Do czasu wydania przepisów przewidzianych w ustawie, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy, zachowują moc dotychczasowe przepisy wydane na podstawie ustawy wymienionej w ust. 1, o ile nie są sprzeczne z niniejszą ustawą.

Art. 71. Ustawa wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu art. 52, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1993 r.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 770, z 1999 r. Nr 96, poz. 1107, z 2003 r. Nr 229, poz. 2274 oraz z 2010 r. Nr 81, poz. 529.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 115, poz. 793 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 144, poz. 1175 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 127, poz. 857.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 i Nr 234, poz. 1570, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 92, poz. 753, Nr 95, poz. 788 i Nr 98, poz. 817 oraz z 2010 r. Nr 78, poz. 513 i Nr 107, poz. 679.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 85, poz. 782, z 2007 r. Nr 112, poz. 766, z 2009 r. Nr 68, poz. 573 i Nr 202, poz. 1547 oraz z 2011 r. Nr 21, poz. 113.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 170, poz. 1217, Nr 220, poz. 1600, Nr 235, poz. 1700 i Nr 249, poz. 1834, z 2007 r. Nr 23, poz. 137, Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 556, z 2008 r. Nr 17, poz. 101 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 11, poz. 59, Nr 18, poz. 97 i Nr 85, poz. 716 oraz z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 86, poz. 554, Nr 106, poz. 675, Nr 182, poz. 1228, Nr 219, poz. 1443, Nr 229, poz. 1499 i Nr 238, poz. 1578.